«İlerliyelim, ilerliyelim!... Onde boş yer var, ilerliyelim!...»
Otobüs biletçisi DURSUN

Zübük

İT KAGNI GÖLGESİNDE YÜRÜR DE KENDİ GÖLGEM SANIRMIS

«Dünyada hiç birşey kaybolmaz, ama polis bulamaz!...»
LAVVAZIYE

Ne Sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz, futbolcu!

ZÜBÜK ÖNCE İSTİFA ETTİ, SONRA İSTİFASINI GERİ ALDI

Ankara, Ankara, Güzel Ankara, (Özel) — Panayır cambazhanesinin başkanı Zübük ile arkadaşları arasında çıkan şiddetli bir ihtilâf sonunda Zübük fena halde bozularak «Bir ipte iki cambaz oynamaz, bir cambaz iki ipte oynar» diyerek istifayı basmışsa da, istifasının kabul olunacağını anlayınca, sekizinci defa istifasını geri almak mecburiyetinde kalmıştır.

Cambazhanenin diğer elemanları bu hususta, bir muharririmize «Başkanımızın istifasını geri aldığı maalesef doğrudur, bundan biz de büyük bir teessür duymaktayız» demişlerdir.

Zübük grupu ile cambazhanenin diğer elemanları arasındaki ihtilâfın sebebi eski bir alacak ve kadın meselesinden doğan bir anlaşmazlıktan ileri gelmektedir. Müfritler cambazhanenin genişletilerek bir sirk haline getirilmesini ve vahşi hayvanların da alınmasını istemektedirler. Mutedil ler grupu ise, burasının hayvanat bahçesi olamıyacağını iddia ederek cambazlıkta ifrata kaçılmadan mutedil hareketler ve İsveç jimnastiği yapılmasını istemektedirler. Buna karşılık müfritler «Biz nerden geldik? Altay'dan geldik Fenerbahçe'ye gidiyoruz» diyerek mutedilleri 19 Mayıs spor gösterileri yapmakla itham etmekte, insanların bile kırbaçla yola geldiklerine göre pekâlâ vahşi hayvanların da kırbaçla terbiye edilebileceklerini iddia etmektedirler.

Zübük'ün istifası, aile efradı arasında derin bir teessürü mucip olmuşsa da, eşi Bayan Zübük «Ha ha hay, güleyim bâri... Dünyada inanmam, ayol bu onun kaçıncı istifası...» demektedir.

Mutedillerin mütalâasına göre Zübük istifa eder de, geri almaya vakit bulamadan istifası kabul olunursa cambazhanenin dağılma tehlikesi bile vardır ki bu takdirde memleketin ve milletin büyük bir eylenceden mahrum kalması felâketiyle karşı karşıya gelineceğine muhakkak nazarıyla bakılmaktadır. Cambazhanenin palyaço ve soytarıları mutedillerden, hayvan terbiyecileri ise müfritlerdendir. Önümüzdeki birkaç gün içinde müfrit ve mutedillerarasında büyük bir çatışma olacağı, ya büyük bir tasviyeye gideceği yahut müfritlere tâviz verileceği zan ve tahmin olunmaktadır.

Taşlama

Türkiye ve Çalışanlar

«Çalışanlar Partisi» adıyla yeni bir parti kuruluyormuş. Bu partinin gelişip başarı kazanabileceğini hiç ummuyoruz. Partinin yönetim kuruluna bile zor adam bulur onlar...

«Çalışanlar Partisi» değil de «Aylâklar Partisi» kursalardı, haaa, bakın o zaman iş değişirdi; partileri dolar dolar taşardı da ilk seçimde de iktidarı alırlardı.

Zübük Gazetesi İ Yazı İşleri Müdürlüğüne İstanbul Efendim

Möhderem Zübük'ün 5 Mart 1962 tarihli ve de 5 numaralı nüshasının hemi de birinci sahifesinde «Ne şehit oldu ne gazi, pisi pisine gitti Niyazi» başlıklı yazınızı, ben de bütün Niyaziseverler gibi teessür ve teessüfle okudum. Verdiğiniz işbu haber temamen hilâfı hakikat olup, Zübük'ün ciddiyeti ile kabili telif olmadığı gibi, bilcümle Niyazisever vatandaşlarımızı da möhderem gazetenizden nefretine sebep olduktan başka, ulan siz ne hakla ve hangi hakla II. Niyazi kayboldu diyerekten efkârı umumiyetimizi ve özel teşebbüsatımızı kandırmaktasınızdır? II. Niyazi hiçbir zaman kaybolmayacaktır, çünkü II. Niyazi, Niyaziseverlerin kalbinde yatmaktadır ve ebediyyen yatacaktır. Yatmakta olan bir adamın kaybolmıyacağı ise malûmâliniz olduğu veçhile hiçbir vakit mümkünü yoktur. Bilakis kaybolan evet mevcuttur ama, bu kaybolan II. Niyazi olmayıp Aylâ isminde bir kız çocuğu ile Tatar güzeli Sulhiyenin kaatili ve Sarıver güzeli Sevimin kaatilidir ki, polisimiz de on beş sene mukaddemden beri peşlerinde olup, bütün cinayeti meçhul failleri ve kaatili meçhul cinayetleri yakalayacağına hiç şüpheniz olmasın.

Möhderem gazetenize son olarak min gayri haddim olmayarak tan şunu arzetmek isterim ki, ulan siz gazeteci milleti hayâ perdelerini yırtıp iyice azıttığınızdan II. Niyazi'ye bile dil uzatmağa başlamanız gayetle gayri normal olup medenî kanuna dahi muhaliftir beyfendi.

Savcılığın kanalı ile yolladığım işbu tekzip yalanlama sının baştan sona, dipten doruğa yalan dolan olan gazetenizin aynı sahifesinde, aynı sütununda ve aynı yerde ve de aynen neşrini rica ederken, arzı hürmetlerimi sunar ellerinizden sıkarım ve de gerek bu mektubu okuyan efendiye ve de gerek dinliyen vatandaşlarıma mahsus selâm eder, Allahtan size akıl vermesini niyaz ederim.

Niyaziseverlerden
Niyazi Niyazeder

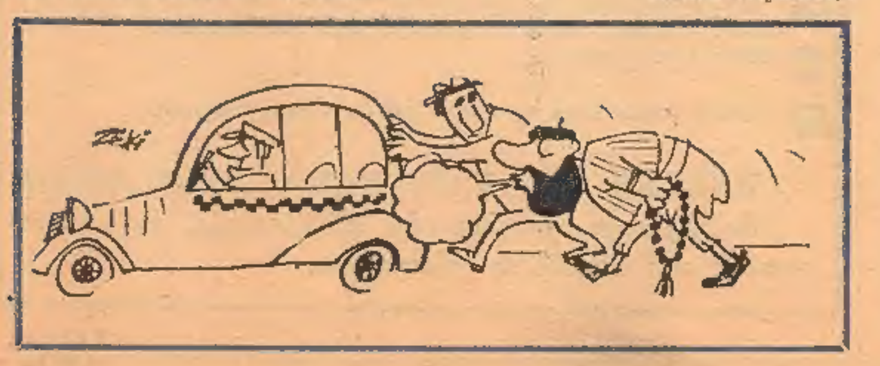

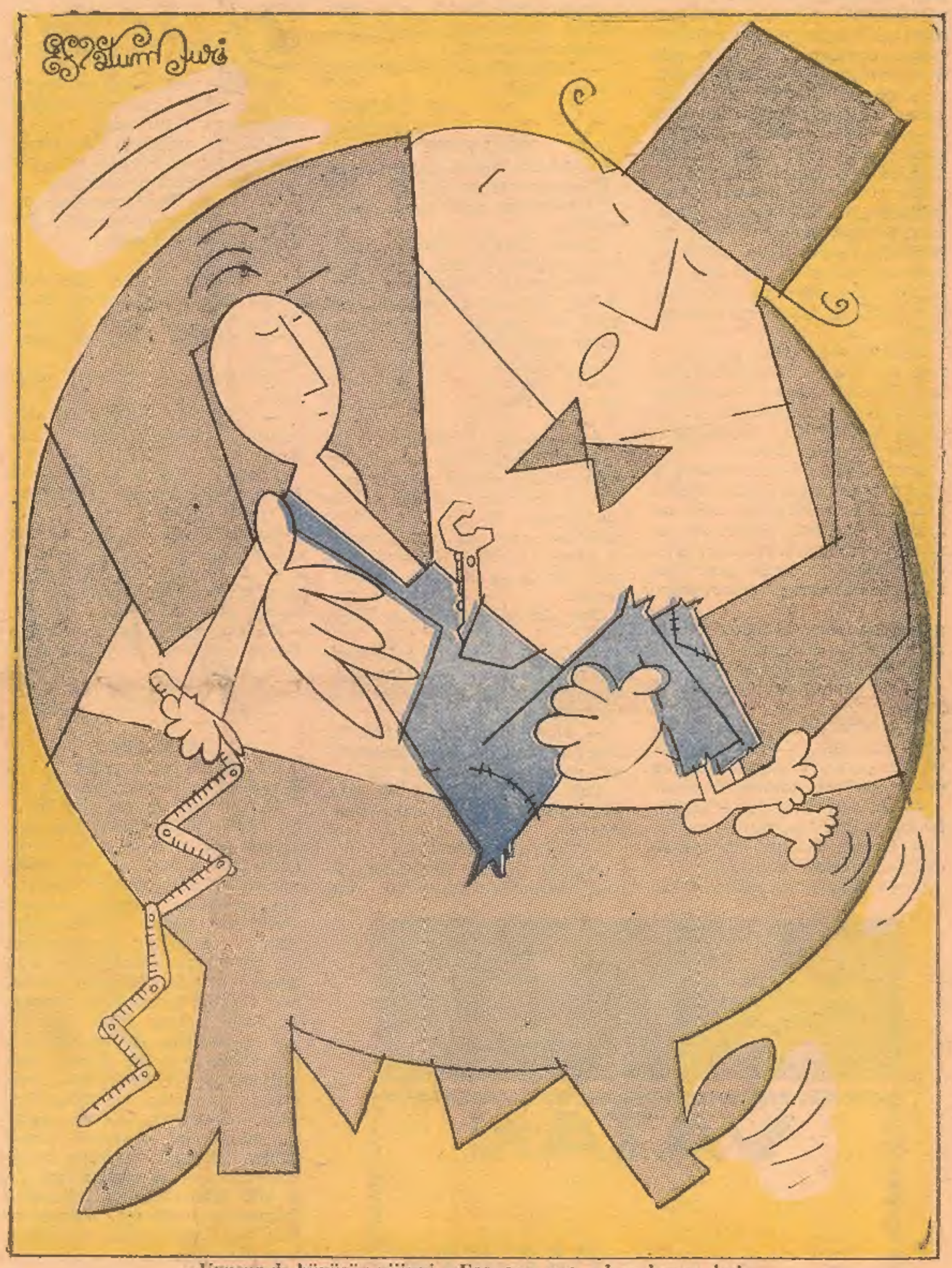

— Uyusun da büyüsün niiiani... Eee eee, eee... huu huuuu hu!...

Hacıyağ Şişesi

Hacı adaylarının her yıl yola düzülüşü birtakım şaşılası olaylara yol açar. Kimisi aptest suyu testisinin altına altınları saklar, kimisi gümrükçüden kaçırmak için altınları hup diye yutar da, sonradan şişeyle hintyağı, ingiliztuzu içip dip ağzından çıkarır; anlatmakla bitmez ki, her birinin bir başka huyu var. Geçen yıl mıydı, önceki yıl mıydı, hacı adayı bir kadının «mahrem yer» inden çil çil altınlar çıkarılmıştı. Hacı kadın değil, darphane mübarek... silkeledikçe, altından pırt pırt altın dökülüyor. Altın madeni desen değil, çünkü maden ocağının kuyusundan ham alt çıkar, bununkinden halis sarraf altını...

Ya bu yılki hacı adayına ne dersiniz! Hem bu kadın da değil, erkek... Erkek hacı adayının yürüyüşünden şüphelenmişler. Çünkü yürüyüş, hacı yürüyüşü değil, adam bacaklarını aralıya açа, paytak paytak yürüyormuş ve de suratını ekşiliyormuş; belli ki bir yerinden bir sıkıntısı var. Nedir, ne değildir diye sorup soruşturmuşlar, sıkıştırmışlar, aramız taramışlar, üstünde hacılık kaçak hiçbir şey yok... Öyleyse, bu hacı adayının yüz buruşturması neden?

Bu işte, yâni hacı yoklamasında gayet tecrübeli bir gümrükçü,

— Bu adamda gayet keskin hacıyağı kokuyor ya, üstünde hacıyağı yok, bu koku nerden geliyor.

Orasını koklamışlar, burasını koklamışlar, aman... Mis gibi hacıyağı kokusu, adamın kötü bir yerinden geliyor; herkesin bildiğine göre, orası böyle kokmıyacak, bunda bir kokulu dalga var... Bir de çevirip ardına bakmışlar ki, aman ne baksınlar, hacı adayının «mahrem yer» inde koca bir gülyağı şişesi tıkalı değil mi... Vallahi gazete böyle yazıyor.

— Bre hacıağa, bu hacıyağını neden buraya soktun?

Ne demiştir acaba? Her halde,

— Emniyetli olsun diye orama koydum... demiştir.

Adamın en emniyetli yeri orası, hacı kadın kese diye kullanıyor, hacıağa da masa gözü diye. Elbet de böyle demiştir, yoksa «Mis gibi kokular saçsın diye şişeyi oraya koydum» diyecek değil ya...

Hey gidi heeey... Zaman amma da değişti yahu... Eski hacıların koltuklarının altından haç çıkarırlarmış, şimdikilerin haçı koltuklarının altından değil, başka yerlerinden çıkıyor, hem de renkli sarı sarı, ya da kokulu...

Okurlardan Fıkralar

Yarışmaya gönderilip de, yarışma koşullarına uymayan yazılar içinde fıkralar da vardır. Bu fıkraların güzellerini yayınlıyor, gönderen okurlarımıza da armağan olarak kitap yolluyoruz. Aşağıdaki fıkraları gönderenlere postayla armağanları yollanmıştır.

OKUMAN YAZMAN VAR MI ?

6 sayılı Zübük'te, (Donunu giy de gel!) başlıklı yazıya konu olan kişi, Bakanlığından önce İ.İ. Genel Müdürü. Kulakları çınlıyası mum gibi doğru ve işin aslından pek anlamıyan her «büyük» gibi de o işin tümüyle değil, ayrıntılariyle uğraşmakta. Bu arada, her memurun çalışma saati üzerinde önemle duruyor. Biri beş dakika gecikti mi, yandı. Sayın Genel Müdürün gözükmesin gözüne...

Bir gün kalkar, İstanbul Başmüdürlüğüne baskın yapar. Kapıcının odasına iskemleyi atmış, bir gözü bileğindeki saatte, öbürü kapıdan girenlerde; «Şu kim, bu kim?» diye kapıcıya sorarmış. Geç gelenleri teker teker mimliyor.

Tanıyanlarda şafak çoktan atmış. Koskoca dairenin içinde tıs yok. Herkes başını öne eğmiş, haldır haldır çalışmakta, ya da çalışır görünürken başına gelecekleri hesaplamakta.

Saat 10 olur, derken onbuçuk olur. Memurlarına örnek olması gereken Başmüdür Bey daha ortalıkta yok. Genel Müdür bu, sayı suyu var mı? Girer Başmüdürün odasına, masasına geçer kurulur ve beklemeğe başlar. Huyu gereği masanın üstündeki evrakı da karıştırıp bakıyor.

Zile basar, odacıyı çağırır:

— Bu adam hep böyle geç mi kalır?

Özel odacı, «Kalır...» dese bir çeşit, «Kalmaz...» dese bir çeşit. On bire çeyrek kaldığını gösteren duvar saatiyse, başının üstünde.

— Eh, der, bâzan çok erken gelir, bâzan çok geç kalır...

— İyi iyi, sen çık. Burada olduğumu kimseye söyleme!

Neyse... saat elifi elifine 11'de, Başmüdür iki dirhem bir çekirdek, kapıda görünür. Masada oturanı görünce, Hazrette el ayak sapır sapır.

— Haçan senin okuman yazman var mı?

Başmüdür, durumun elverişsizliğine karşı gene de gülümsemeğe yeltenir:

— Aman beyefendi, olmaz olur mu?

Sayın Genel Müdür, masa üzerindeki boş bir tabaka kâğıdı önüne doğru iteleyerek:

— Daha ne duraysun? der, istifanı yazsana!...

B. ÇELİKER
KADIKÖY

PEZEVENK

HASAN Efendinin başından geçenleri emekli bir demiryolcu arkadaştan dinlemiştim.

Hasan Efendi adında, babacan, sevimli, şakacı bir demiryolları memuru varmış. Bu iyi kalbli, terbiyeli adamın her nasılsa dili alışmış, kim olursa olsun «pezevenk» dermiş; ama onun dilindeki «pezevenk» in küfürle hiçbir ilgisi yok, «bay, bayan, filân» gibi bir anlamı var...

Hicaz hattında çalıştığı zamanlar, Cemil Bey adında üç tane yüksek rütbeli memur varmış. O zamanlar soyadı da olmadığından, bu üç Cemil'i birbirinden ayırt için, birine Sakallı Cemil, birine Gözlüklü Cemil, birine de Sarı Cemil derlermiş.

Bir gün hademe, Hasan Efendiye,

— Cemil Bey seni çağırıyor! deyince Hasan Efendi hangisinin çağırdığını öğrenmek için sormuş:

— Hangisi çağırıyor? Sakallı pezevenk mi, gözlüklü pezevenk mi, yoksa sarı pezevenk mi?..

Çağıran Cemil Bey de onu duymaktaymış, içerden seslenmiş

— Sakallısı, sakallısı...

İşte bu Hasan Efendinin görevli bulunduğu tiren bir küçük istasyonda durunca, bir yolcu bagajını almak için furgona gelmiş, Hasan Efendi de, her zamanki dil alışkanlığıyla hamala,

— Ulan pezevenk, şu pezevengin bavulunu indir!

Deyince yolcu bu söze çok sinirlenip,

— Pezevenk sensin! demiş.

Hasan Efendi, hiç umursamadan,

— İyi ya canım, ha sen ha ben, kötü bir söz değil benim söylediğim...

Demişse de, adamı yatıştıramamış. Adam, Hasan Efendiyi idareye şikâyet etmiş.

İşletme müdürü çağırtmış. Bakmış Hasan Efendi, şikâyetçi de orada... İşletme müdürü,

— Sen bu beye pezevenk demişsin... Senden şikâyetçi... Dedin mi böyle bir söz?..

Hasan Efendi,

— Beyim, demiş, ben kısa günde kırk elli pezevenge pezevenk derim, bu arada bu pezevenge de belki pezevenk demişimdir.

Bunun üzerine şikâyetçi gülerek,

— Anladım, demiş, dil alışkanlığıyla böyle söylüyor, hakaret kasdi yok...

İşletme müdürü de Hasan Efendiye af dileterek, şikâyetçiyle onu barıştırmış.

Hasan Efendi odadan çıkınca arkadaşlarına,

— Adam insaflı bir pezevenkmiş, lâkin bizim müdür de anlayışlı pezevenklerden... demiş.

Bu dil alışkanlığı yüzünden Hasan Efendinin başı çok dertlere girmiş.

YAŞAR TAYLAN
ADANA

●

SAİM HOCA

İSTANBUL Üniversitesi, Tıp ve Hukuk Fakültelerinden eski yetişenlerin çok iyi bildiği, Adli Tıp Profesörü Sâim hoca çok ömür bir adamdı. İlk bakışta insana asık ve ters gelen yüzünde, kalın gözlük camlarının ardından çakmak çakmak pırıldayan gözleri fıldır fıldır döner; konuşsun konuşmasın, alt çenesi ve dudakları habire oynar dururdu. Elinden iri taneli tesbihi hemen hiç düşmezdi. Saim hocaya göre her erkek öğrencinin adı Memet; kız öğrencinin Ayşeydi. Sanki çok tatlı bir şey yiyormuş gibi, kelimeleri eme eme ve hürmetlice dilini damağında şaklata şaklata konuşurdu. Anlattığı birbirinden gülünçlü şeylerle, karşısındakileri kırıp geçirirken, kılı bile kımıldamazdı. Kendini tutamayıp makarayı koyverenlere de, gözlüğünün üzerinden ters ters bakardı.

Sâim Hocanın zor okuyan bir oğlu varmış. İtte kaka liseyi bitirtip oğlunu Tıp Fakültesine yazdırmış. Bakmış, oğlan iki yıl okumuş, hâlâ P.C.N.'i geçememiş, Dürtükliye dürtükliye o seti atlatmış. Bu sefer de gelip anatomiye takılmış çocuk. Bir gün Profesörler odasında Sâim Hoca, oğlunu soran bir arkadaşına, gözlüğü üzerinden ters ters bakıp:

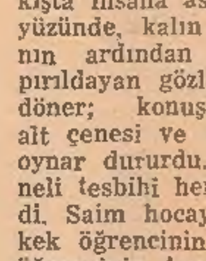

— Ben elin yüzlerce aptalına not verip verip geçiriyorum da, siz benim bir aptalımı idare edemediniz! diye çıkışmış.

SABOTAJ

İSTANBUL Üniversitesi kurulmadan önce; Tıp Fakültesi, şimdiki Haydarpaşa Lisesi binasındaydı .O sıralarda, fakültenin Patolojik - Anatomi Enstitüsünde Hamdi hoca diye anılan, kendini tüm araştırmalara vermiş, değerli bir bilim adamımız vardı. Sâim hoca da bir süre, bu bilginin yanında müderris muavini olarak çalışmıştı. Hamdi hoca, bir ara, sardunyelerde bir takım anormal yumrucuklar meydana getiren bir çeşit bitki uru üzerinde çalışıyordu. Bunun için, tâ Almanyadan urlu sardunye fideleri getirtmiş, enstitüde bunları kendi eli ile dikip yetiştirmeye başlamıştı. Hamdi hocanın urlu sardunyeleri kısa zamanda fakültede dillere destan olmuştu. Profesör, boş zamanlarının hemen hepsini bu sardunyelerin bakımına harcıyordu. Üzerine titrediği bu urlu bitkilerin, ortada belirli sebep yokken günün birinde sararıp solmaya başlamaları, hocanın sinirlerini bozmuştu. Çiçek yetiştirenlere başvurmuş, Almanya botanik enstitülerine, bitki uzmanlarına mektuplar yağdırmış, saksıların topraklarını, sararıp solan bitkilerin yapraklarını tahlil ettirmiş; sardunyelerin iyi iyi büyürken, günün birinde neden boyuncuklarını büküp ölüme yüz tuttuklarını bir türlü anlıyamamıştı. Fakültenin Botanik profesörü fazal su verildiğini ileri sürdüğünden, bir ara suyu da kesmişti. Her çareye başvurup bu sararıp solma olayını bir sonuca bağlayamayınca, hocanın içine kurt düştü. Sardunyeleri, sabahları erken gelip, akşamları çok geç giderek gözetlemeye başladı.

Bir sabah erkenden, kimseye görünmeden, enstitüye gelip, bir köşede ders için dayalı duran büyük levhaların arkasında saklandı.

Biraz sonra, muavini Sâim hoca kapıdan göründü. Etrafına bakınarak ve ayaklarının ucuna basa basa sardunyelere doğru yürüdü. Hemen pantalonunun ipini çözüp saksılara çömeldi. Sardunyelerin diplerine işemiye başladı. Levhaların gerisinde, gördüklerinden ötürü şaşırıp kalan Hamdi hoca, önüne ilk gelen iskemleyi kapıp muavininin üzerine atıldı birden. Beriki, pantalonunu iliklemiye vakit bulamadan kendini kapıdan dışarı dar attı. Fakülte koridorlarında bir kovalamacadır başlamıştı.

Hamdi hoca, elinde iskemle nefes nefese koşuyor, bir yandan da:

— Sabotaj... Sabotaj... Tutun şu hınzırı, şu yezidi tutun!... diye avazı çıktığı kadar haykırıyordu.

Dr. HULÛSİ DOSDOĞRU
İSTANBUL

VATAN

ÇALIŞAN

İNSANLARIN

GAZETESİDİR

Altın Hoca Yarışması

Zübük Gazetesi okurları arasında bir yazı yarışması açmıştır.

Herkesin başından gülünçlü pek çok olay geçmiştir. Yakınlarımızın dostlarımızın, tanıdıklarımızın başlarına da çok komik olaylar gelmiştir. Bunları yazıp gazetemize gönderin. Yapılacak seçmede beğenilen yazılar Zübük'te yayınlanamak, her yayınlanan yazı için yazarına

50 Lira ödenecektir

Ayrıca yayınlanan bu yazılar arasından yapılacak seçmede:

Birinciye 500
İkinciye 300 *lira verilecek!*
Üçüncüye 200

Dördüncüden onuncuya kadar yüzer lira tutarında çok değerli kitaplar armağan edilecektir.

YAZILARI KİMLER SEÇECEK?

Yayınlanan yazıları yine okurlarımız kendileri seçeceklerdir. En çok oyalama sırasına göre yazılar değerlendirilecek ve derece alacaktır. En iyi, en güzel yazıya oy vermiş olan bütün okurlarımıza altı lira tutarında kitap armağan edeceğiz.

YARIŞMAYA KATILACAK YAZILARDA ARANAN KOŞULLAR:

1. Başka dilden çeviri olmayacak.
2. Daha önce yayımlanmış olmayacak.
3. Yazılar, daktilo ile, kâğıdın bir yüzüne yazılmış olacak. (Çok okunaklı elyazısı da olabilir.)
4. Her yazı, 1000 kelimeyi aşmıyacak.
5. Sizin başınızdan, ya da başka birinin başından geçmiş gülünçlü olaylar, hikâye biçiminde yazılmış olacak.
6. Mizah yazısı olacak.
7. Yazının altına açık ve doğru ad ve adres yazılacak.

HERKES BU YARIŞMAYA KATILABİLİR

Bekliyoruz, yazılarınızı gönderiniz. Beğenilen yazılarınız Zübük'te çıkacaktır.

BASIN

LAF!...

Türk gazetecilerinin piri Ahmet Emin Yalman'ın başyazıları duaya benzer: Şöyle yapmalı böyle tutmalı, öyle etmeli...

Onun öğütlü yazılarını okurken içimden hep «Amiin, amiin!» demek gelir.

Gazetecilerin piri, dua - baş yazılarından birinde şöyle diyor:

«Kurtulmak ve yükselmek imkânı elimizdedir.»

Aman... Herkesin istediği de bu... Demek kurtulmanın tarifesi, yükselmenin reçetesi Yalman'ın elinde; öyleyse dinliyelim:

«Fena sürprizler ve sonu bilinmez ve gelmez mâcera ihtimalleri karşısında kalmadan harekete geçmek, parti ihtiraslarına karşı baraj kurmak ve kesif bir çalışma ve ıslahat çığrına girişmek mutlaka lâzımdır.»

Görüyorsunuz ya, Yaman yine eski plâktan çalıyor: Yapmak mutlaka lâzımdır, olmalı...

İyi ama nasıl? Hep lâf, hep lâf hep lâf... Ama en güzeli, yukarıki lâfların arkasından şu cümlenin gelişi:

«Beka ve istiklâlimiz, lâfla değil, böyle fiilî icraatla huzur ve istikrar kurabilmemize bağlıdır.»

Bu kadar lâfı, o küçücük Yalman neresinden çıkarır; işte ben de buna şaşıyorum.

KAÇ SAYFA?

Gazetelerin sayfa sayıları kısıtlanmıştı; altı sayfadan çok sayfalı gazete çıkamazdı.

27 Mayıstan sonra pek çok büyük değişiklikler oldu ya, bu değişiklikler arasında gazete sayfalarına konulan kısıtlama da kalktı. Şimdi isteyen gazete altı, isteyen altmış sayfa çıkabilir; yâni soluğuna güvenen borazancıbaşı...

Gelgelelim bu kâğıt pahalılığı karşısında, 25 kuruşa satmak zorunda olan hiçbir gazete sayfasını arttıramıyor. Ama arada bir, bazı gazetelere bakıyoruz; birinci sayfalarında ilân ediyorlar: «Bugün gazetemiz 8 sayfadır!»

İki sayfa daha çok gazete okuyacağız diye hem seviniyoruz, hem de gazete bu kabadayılığı nasıl göze aldı, bu kabadayılık kimbilir kaça patlamıştır, diye şaşıyoruz.

Bir de gazeteyi açıyoruz: Aaaaa!.. İki sayfa silme ilân... Hani 8 sayfaydı?.. Evet 8 sayfa ama, iki sayfası ilân... O gün gazete, her zamanki ilânlarına iki değil, dört sayfa daha ilân alınca 8 sayfa çıkmış. Olabilir, iki değil, ödrt sayfa daha ilân alabilir ve 12 sayfa da çıkar. Çıkar ama, hem cebine ilân parasını indirip, hem de «Gazetemiz bugün 8 sayfa» diye övünmez. Gazetelerin sayfalarını doldurdukları ilânları bize zorla okutup, bir de üstelik bir matahmış gibi «Gazelemiz bugün 8 sayfa» diye ilân etmeleri, bize birazcık ayıpmış gibi geliyor.

ŞU İNSANOGLU

Montesquieu'den bir hikâye

GEÇENLERDE bir toplulukta çok eğlendim. Her yaşta kadınlar vardı. Biri seksenlik, biri altmışlık, biri de kırklık üç kadının arasındayım. Bu sonuncusunun yanında 20 - 22 yaşlarında gösteren kız yeğeni vardı. Bir içgüdüyle itilmişcesine bu kırklık bayana sokulduğumda, eğilip kulağıma şöyle dedi:

— Şu teyzemin hâlâ âşık aramasına, hâlâ güzel görünmek sevdasından vazgeçmeyişine ne dersiniz?...

— Çok yazık! derim. Bu rolü artık size bıraksa iyi ederdi...

Az sonra teyzenin yanına sokulunca o da kulağıma şöyle fısıldadı:

— Karşıki hanıma ne dersiniz?. Hiç değilse altmışında var. Bir saatten fazla tuvaletiyle uğraştı bugün.

— Yazık, zamanını boşuna harcamış. Bâri sizdeki albeniden birazcık nasibi olsaydı...

Sonra, içimden acıdığım zavallı altmışlığa yaklaştım. O da bana şöyle dedi:

— Bundan daha gülünç ne olabilir?... Seksenlik karı, saçına ateş renkli kordelâlar bağlamış. Gençlik rolüne çıkmış zaar... Eh, becermiş de sayılır, çünkü bu yaptığından daha çocukça birşey olamaz.

İçimden, hey Tanrım, dedim, bu insanoğlu yalnız başkalarındaki gülünçlüğü mü görür? Her neyse, artık bu yolda sonuna kadir gitmeğe karar verdim, kendi kendime: «Aşağıdan yukarıya doğru çıktım, şimdi de yukarıdan başlayıp aşağıya ineyim» dedim.

Seksenlik bayana:

— Madam, dedim, az önce konuştuğum bayana o kadar benziyorsunuz ki, gören ikinizin kardeş olduğunuzu sanır.

— Öyledir sayın Mösyö, dedi, birimiz ölecek olsak, öteki sıranın kendisine geldiğini düşünerek korkar. Aramızda yaş değil, ancak gün farkı vardır.

Onu böyle tuzağa düşürüp ağzından alacağımı aldıktan sonra, altmışlık bayana sokuldum:

— Madam, bir bahse tutuştum; sonuç, cevabınızla belli olacak. İddia ediyorum ki, siz karşıki bayanla (kırklığı işaret ederek) aynı yaşlarda olacaksınız.

— İyi bilmişsiniz, dedi, aramızda altı ay var yok.

Soruşturmam buraya kadar başarılı geçmişti. Kendi kendime, hadi devam, dedim, bir basamak aşağısına, yâni kırklık bayanın yanına geldim:

— Madam, lütfen söyler misiniz, şu ortadaki madmazele yeğenim diye şaka yapıyorsunuz, değil mi? Hemen hemen aynı yaşlar da görünüyorsunuz da... Üstelik onda biraz solmuş güzellik farkedildiği halde sizin taptaze bir câzibeniz var... Hele teninizin canlılığı...

Sözümü keserek:

— Size sırrımızı açıklıyayım, dedi, ben onun sahiden teyzesiyim ama, ablam benden en az yirmi beş yaş büyüktür. Biz onunla özkardeş değildik. Ağzından kaç kere duydum; kızıyla ben aynı yılda doğmuşuz.

— Ben de zaten öyle tahmin etmiştim Madam, dedim, demek ki aldanmamışım. Teşekkür ederim.

İçimden gülerek yanlarından uzaklaştım

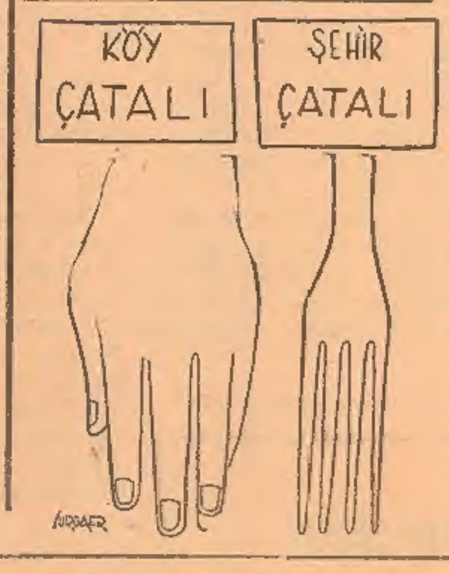

Geçmiş Zaman Olur ki,

Hayal olmamış hakikatler

GEÇEN haftanın en önemli sanat olayı «Yılanların Öcü» adlı filmin sansürden geçip geçmemesiydi. Türkiye'deki film sansürü, sanat adına (A) dan (Z) ye hepimizi utandırması gereken bir olaydır. Abdülhamit zamanındaki sansürler, bugünkünden daha sıkı değildi. Semih Mümtaz Beyin «Hayal olmuş hakikatlar» adlı kitabında Abdülhamit istibdadındaki bir sansür olayı anlatılmaktadır. Şimdiki sansürler, hiç de ozamankinden daha az gülünç değildir. Demek ki, hakikatlar, hem de acı hakikatlar hiç de hayal olmamış.

Sözünü ettiğimiz kitaptaki bölümü buraya aktarıyoruz:

BİR kısım sansür de tiyatrolarımız için vardı. Fakat bu, zaptiye Nezaretine bağlı bir sansür memuru vasıtasiyle idare olunurdu. Piyesleri o okurdu, o müsaade ederdi ve o mesuldü.

Matbuat-ı Hariciye sansürünün vazifesi daha mühimdi. Zira Avrupa'dan gelen turnelerin verdikleri oyunlar mühim ve tehlikeli eserlerdir zannolunurdu. Bâzı kelimeler üzerinde durulur, bunlar değiştirilirdi. Yalnız bunun bir komik tarafı vardı. O da oynanan piyeslerin aşağı yukarı hepimiz tarafından malûm ve belki de ezbere olması, hattâ piyes kitabının oyun oynatırken elimizde bulunması idi. Hele bir Fransız kumpanyası operetini verirken söylenen şarkılardan birinde (La Libertć) kelimesinin (La Gaitć) ye çevrilmiş olması hem artistleri, hem de halkı kahkaha ile güldürmüştü. Bundan haberdar olan Hünkâr hemen bir sigara yakmış, düşünmeğe başlamış. Karşısındaki adam da aman inşallah kızar, şu münasebetsizlikleri azarlar, diye için için seviniyormuş. «Uydurma olmasın, kimden duydun?» demiş. O da söylemiş. «Doğru. Ne yapayım, Allah müstahaklarını versin. Memur (adam) olmazsa âmir mahcup olur. Ne ayıp.» demiş, lâkırdıyı değiştirmiş.

Bunu bana söyleyen mabeyinci bey «Efendimiz müzevirleri ve münasebetsizleri pekâlâ biliyor amma, kulaklarını nedense çekmez.» demişti.

Hayali Beş Para Etmez!

TİYATRO

... ÖLÜMÜ

ARTHUR Miller'in büyük eseri «Satıcının Ölümü» Şehir Tiyatrosunda seyircilerin ölümü haline gelmiş.

En ön sırada oturan seyirci ile sahnede en önde durabilen aktör arasında en azdan on metrelik mesafe olması konuşulanların yeterince duyulmasına imkân vermiyor, bunun için de o güzelim piyes anlaşılmıyor.

Avni Dilligil, öyle bir reji tutturmuş ki, oyun sessiz film zamanını hatırlatıyor .Koca sahnenin dibine çekilmiş iki katlı dekorda artistler kendi kendilerine bir şeyler yapıyorlar. Arasıra bir feryat kopuyor.

Tevekkeli değil, «Ben» rolünde Muhip Arcıman, her sahneye çıkışında saatine bakmıyor? Oyun ne zaman bitecek diye!

★

NALINLAR

EVVELKİ sayımızda bahsetmiştik: her aileye —şimdilik — birer takunye verilecek diye.

Necati Cumalı, Kent Oyuncuları ile «Nalınlar» veriyor.

Hoş, iyi tasarlanmış, güzel oynanan bir komedi. Sahneye koymak için Mahir Canova Ankaradan kalkıp İstanbula gelmiş. Zahmeti boşuna olmamış. «Nalınlar» tıkır tıkır gidiyor.

★

O GÜNDEN BU GÜNE

1890 da evlenen bir karı-koca 1925 yılına kadar «bir yastıkta» kocuyorlar.

«Küçük Sahne» de veriliyordu bu oyun ve, perde, ilk temsil gecesi alkışlar arasında kapanırken, Zahir Güvemli yanındakilere soruyordu:

— Sonra ne olmuş?

RESİM

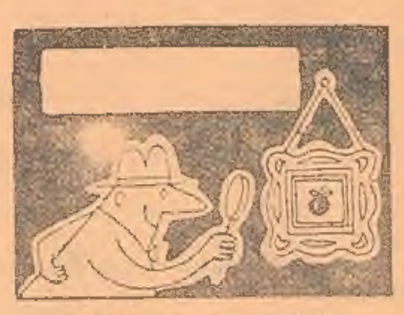

AÇIKLAMALI RESİM

NOBUYA Abe adında bir ressam İstanbula geldi, Gen-Ar Galerisinde sergi açtı.

Sergiye gidenler, önce, kendilerini yanlış yerde sandılar. Burası pekâlâ sağlık müzesinin bulaşıcı hastalıklar bölümü olabilirdi.

Değilmiş, ressam Nobuya Abe de açılış kokleylinde bulunuyordu, istiyenlere, açıklıyordu resimlerini.

G.S.A. Profesörü Ressam Sabri Fettah Berkel:

— Bizde de «abstre» var, var ama bu kadar abstresi yok... Nedir bu?

diye sordu. «Abstre» nin azı çoğu?

Bu, evlenecek güzel ve zengin kızın «bir parçacık gebe» oluşu gibi bir şey.

«Yılanların Öcü»

Tatlıtan Kadın

ANIŞTIGIMIZIN üçüncü gecesi,
— Canım, hadi mahyaları seyredelim... dedi.

Ramazandı. Pencereden, balkondan mahyaları seyredeceğimizi sanarak :
— Görünür mü? diye sordum.
— Aaa, tabii görünür, dedi, şimdi bir arabaya atlar gideriz camilere.

Toyluğumdan «Kadın, akıntan zorun mu var senin, otur oturduğun yerde» diyemedim. O, benim için ilk kadındı; bu ilk kadına da vitrinlerdeki mostra mallar gibi elimi dokunduramadan uzaktan bakabiliyordum.

Bir taksiye binip Süleymaniye Camiine gittik. Araba caddede bizi bekliyordu. Avluya girdik, caminin çevresinde fır dönmeğe başladık.

Hava çok soğuktu, paltomun içinde büzülmüştüm.
— Yoksa sevmiyor musun? dedi.
— Hem de deliler gibi... dedim.
— Ben sana mahyayı soruyorum, dedi. öyle bir sormuştu ki, «sevmiyorum» desem, kaba, anlayışsız, duygusuz bir erkek oluvereceğim gözünde.
— Sevmez olur muyum şekerim?... dedim.

Arabaya binince bu belâdan kurtulduk diye sevinirken, şoföre :
— Sultan Selim Camiine! dedi.

Suratım asılmıştı.
— Yoksa hoşlanmıyor musun? dedi.
— Ne münasebet, mahyalara bayılırım... dedim.

Suratımın asılması, cebimdeki paranın şoföre vermek için yetmiyeceği korkusundandı.
— Ne yazıyor, ne yazıyor? diye dürtünce, birden başımı otomobilin saatine uzatıp :
— Ondört lira yazmış... dedim.
— Neler söylüyorsun, ben sana mahyada ne yazdığını soruyorum.

Arabadan indik, soğuktan dişlerim çarparak Sultan Selim Camiinin mahyasını okudum :
— «Allah'ın dediği olur...»
— Hadi Bayezit Camiine!... diye tutturdu.

İçimden «Ulan biz mahyalar müfettişi miyiz de gecenin bir vakti minare minare dolaşıyoruz?» dedim ama dışımdan hiç bir şey söylemedim.
— Ne yazıyor şekerim?
«Kör müsün okusana» denilmez ya... Mahyayı okudum :
— «Hoş geldin ey şehri Ramazan...»

İstanbul yakasındaki bütün mahyaları bir bir dolaştıktan sonra, ben artık dönüyoruz diye sevinirken :
— Hadi Üsküdar'a geçelim... diye tutturdu.
— Yüksekçe bir yere çıksak da, dedim, bütün mahyaları birden görüversek nasıl olur?...
— Aaa... dibinden görmek başkadır, dedi.

Bu kadın camiyle, Ramazanla, mahyayla ne ilgisi var?...

Araba vapuruyla Üsküdar'a geçtik. Mihrimah Camiine geldik.
— Ne yazıyor şekerim?
— «Mübarek olsun» yazıyor.
— Ah, ne güzel, ne güzel...

Gece yarısından sonra onu evine bıraktım; şoföre fazla para vermemek için birkaç yüz metre sonra da arabadan indim, evime yayan gittim. İsabet ki arabadan indiğim, çünkü şoföre parayı verdikten sonra cebimde yetmiş - seksen kuruş bozuk param kalmıştı.

Ertesi gün arkadaşlarım Safer'le Zafer:
— Ne haber, aranız nasıl? diye sordular.

Gülerek :
— Gezip tozuyoruz işte... dedim.

Bu belâ başıma kendi dilimden gelmişti. Erkekler, hayatlarının iki döneminde, kadın tavlama konusunda çok atıcı olurlar; bir toyluklarında, bir de içleri geçtiği zaman... Arkadaşların gönül maceralarını anlattıkça ben de onlardan aşağı kalmamak için, şöyle ettim, böyle yaptım, diye boyuna atardım; öyle ki, palavrama bakılırsa, hangi cins, nev'i ve çeşitten olursa olsun, kancayı taktığım kadın elimden bir daha kurtulamazdı. Hoş arkadaşlarım da azçok attıyorlardı ama, benimkilerin hiç mi hiç aslı astarı yoktu.

Nasılsa bulunduğum bir gece toplantısında, Safer'le Zafer, çok uzun boylu, kırk yaşlarında, saçları boyalı bir kadını göstererek :
— Hadi bakalım, elimden kurtulmaz diye boyuna atıyorsun, göster kendini, demişlerdi.

Yâni düpedüz palavramın tuzağına düşmüştüm. Ne bilirdim ben, kadının aport beklediğini... Ama büyük, tarihte eşi olmayan bir dangalaklıkla, son sözü ilkten söyleyip «Evlenelim» demiş bulundum.

Aklım sıra böylece bütün iyi niyetimi kadının ayaklarına sererek kovulmayı, arkadaşlara mahcup olmamı önliyecektim.

Ben bunu söylerken pencere önündeydik. Kadın hemen parmağından alıyarak çıkarıp :
— Ben nişanlıyım ama, dedi, senin için işte yüzüğü atıyorum...

Ben «Aman...» diye atılıp tutmağa vakit bulamadan yüzüğü pencereden fırlattı. İşte o zaman birdenbire nasıl bir nane yediğimi anladım ama, artık iş işten geçmişti. Uğruma nişanını bozan kadınla evlenmek zorundaydım. Ancak bu evlilik her şeyden önce fizik olarak imkânsızdı; çünkü kadının boyu bir metre seksen üç santim; benimkini söylemiyorum, söylemeğe değmez... Yalnız on santim gelen kabarık saçlarımla bile ancak kadının göğsüne gelebiliyordum. Bu durumda evliliğin hükümsüz olması bile gerekliydi ama kime derdimi anlatabilirdim...

İstanbul mahyalarını teftiş ettiğimizin ertesi akşamı, onun evinde güzel güzel, uslu uslu otururken birden :
— Hadi boza içelim... dedi.

Allah Allah... Durup dururken boza nerden çıktı şimdi?
— Sokaktan bozacı mı geçti? dedim.
— Yooo, birden aklıma esti de... Aman sokak bozası içilmez, bir arabaya atlar Vefa'ya gider, bozalarımızı içer döneriz.

Oh, ne de kolaymış. Yahu, yirmi lira araba parasından ne haber...

Her şeyde palavra yapmıştım ama, yirmi üç yaşımdan beklenilmez bir doğrulukla kadına az kazandığımı da söylemiştim üstelik. «Ben tutumluyumdur, geçinir gideriz şekerim» demişti. Kadın tutumlu değil, tutaraklıydı.

Vefa'ya gidip boza içtiğimizin ertesi gecesi de :
— Hadi Çemberlitaş turşucusuna gidip turşu suyu içelim... diye tutturmaz mı!... Yâni, Düşünen Adam heykelini bu kadının karşısına koy, on dakika sonra heykel çıldırıp başlasın göbek atmağa...

«Uğruma nişanını bozan kadınla evlenmek zorundayım. Ancak bu evlilik her şeyden önce fizik olarak imkânsızdı; çünkü kadının boyu bir metre seksen üç santim; benimkini söylemiyorum, söylemeğe değmez... Yalnız on santim gelen kabarık saçlarımla bile ancak kadının göğsüne gelebiliyordum. Bu durumda evliliğin hükümsüz olması bile gerekliydi ama kime derdimi anlatabilirdim...

İstanbul mahyalarını teftiş ettiğimizin ertesi akşamı, onun evinde güzel güzel, uslu uslu otururken birden :
— Hadi boza içelim... dedi.

Allah Allah... Durup dururken boza nerden çıktı şimdi?
— Sokaktan bozacı mı geçti? dedim.
— Yooo, birden aklıma esti de... Aman sokak bozası içilmez, bir arabaya atlar Vefa'ya gider, bozalarımızı içer döneriz.

Oh, ne de kolaymış. Yahu, yirmi lira araba parasından ne haber...

Her şeyde palavra yapmıştım ama, yirmi üç yaşımdan beklenilmez bir doğrulukla kadına az kazandığımı da söylemiştim üstelik. «Ben tutumluyumdur, geçinir gideriz şekerim» demişti. Kadın tutumlu değil, tutaraklıydı.

Uğruma nişanını bozmuş olmasaydı bi lirdim ona söyliyecek sözü... Gece orda kalmamız için rica ettiğim arkadaşım suratını ekşiterek :
— Kalın öyleyse... dedi.

O pis, soğuk yerde sabaha kadar çene kemiklerim attı, titredim. Kadın pek memnun, hiç durmadan vırvır konuşuyor arada bir de bana :
— Yoksa memnun değil misin şekerim? diye soruyordu.
— Aman şekerim, memnun olunmaz mı hiç...

Kadının her gece bir tutarağı tutuyordu.
— Hadi Sulukule'ye gidip çingeneleri kavga ettirelim...

Ama hepsinden ilginci, bülbül seslerini dinlemeğe gittiğimiz gece oldu.

Bir gece :
— Hadi bülbül sesi dinliyelim... diye tutturdu.

«Bana senden özge bülbül gerekmez» dedim, yutmadı. «Benden iyi bülbül mü olur, sana şakıyayım da dinle» diye espri yaptım, olmadı. Bindik taksiye, yallah Boğaza, haydi Bentlere... Yolun uzandığı kadar Belgrat ormanlarına bile daldık, yok, bir tek bülbül yok. Bülbül sesi avcıları, döndük, tam araba Dolmabahçe sırtına gelince :
— Aman ne güzel, burda inelim... dedi.

Araba asfaltta bekliyor, biz sırtlaki çamlığa daldık. Manzara gerçekten çok güzeldi, ayın ondördü, Boğazın durgun akıntısında ışıl ışıl titriyerek yıkanıyor. Islak çam kokuları içinde nemli toprağa oturduk.
— Niçin öyle durgunsun şekerim?
— Kim? Ben mi?...

Kulağımın dibinde mırıl mırıl söyleni yordu :
— Şu manzaraya bak... Ne güzellik, harikulâde... fevkalâde...

Asıl görülecek benim manzaramdı; arabanın saati altmış lira yazmıştı, benim cebimde elli sekiz lira vardı. Kadını orada bırakıp, sanki birden delirmiş gibi, sırtan aşağı kaçıp kurtulmağı düşünüyordum, ama uğruma nişanını bozmuş kadını burda bırakmağa vicdanım elvermiyordu, burda kalmama da param elvermiyordu.
— Kulağına hiç bülbül sesi geldi mi şekerim?
— Ne? Bülbül değil mi?...
— Sabaha doğru bülbüller şakır.

Pantalonu cebimdeki bozuk paraları sayan elimi çekip çıkardı, avucuna aldı :
— Öyle mesudum ki, dedi, bir de bülbüller başlasa...

Namussuz bülbüllerin de kökü kurumuş, hep birden grev yapmışlar sanki...

Güneş doğmak üzereyken asfaltta bizi bekliyen taksinin şoförünü uyandırıp bindik arabaya. Onu evine bıraktım, ama kendim arabadan inemedim. Suçlu iktidarlar nasıl bir türlü kolluklarından inemezlerse, ben de şoföre verecek param olmadığı için bir türlü arabadan inemiyordum. Sabahın beş buçuğundan saat dokuza kadar, bütün tanıdıklarımın kapılarını çaldım. Kimisini bulamadım, bulduklarım da, param yok, dediler. Arabadan indikçe, artık şoför de kaçacağımdan kuşkulanmış olmalı ki, arkamı hiç bırakmıyordu. Şoföre saatimi bırakmayı düşündüm, ya değersiz sanıp almazsa... İyice rezillik. Safer'in evine gittim, uyandırdım. Ondan yüz elli lira borç alıp arabaya bindim. Şoföre :
— Çek Boğaza! dedim.
— Niçin Boğaza gitmek istediğimi bilmiyorum, Şoför :
— Benzin bitti beyim, para verin de benzin alalım... dedi.

Saatin yazdığı yüz yirmi lirayı ödedikten başka, yirmi lira da bahşiş verip :
— Sen yoruldun, başka arabaya bineyim... diye adamı saydım.

Bir daha da tutaraklı kadının suratını görmedim.

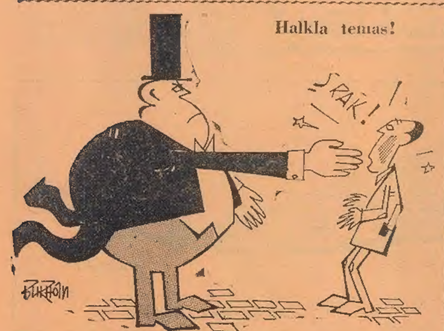

Gelecek Sayımızda

Türk edebiyatının büyük değeri, usta mizahçımız

REFİK HALİT KARAY'la

yapılmış çok ilginç bir röportaj okuyacaksınız.

Sosyalizm NEDİR?

Sosyalizm konusunda Türkiye'de yazılmış en geniş bilgiyi veren kitaptır.

YAZAN :
Attilâ Tokatlı
Fiyatı : 3 lira

Sosyalizmi öğrenmek için bu kitabı okumalısınız.

Sosyalizm NEDİR?

Bu konuda türkçe yayınlanmış en derli toplu bilgiyi veren kitaptır. Kitapta okuyacağınız bölümlerden birkaçı :

Ütopik Sosyalizm, Bilimsel Sosyalizm, Üretim bağıntıları, İlk insanlardan kapitalizme geliş, Kölelik, Derebeylik, Feodal toplumda üretim bağıntıları, Değer ölçüsü : Para, kapitalist işbirliği, Sermaye ve artık değer, Sermaye birikimi, Klâsik ekonomini: soy suzlaşması, Sosyalist doktrinler vesaire...

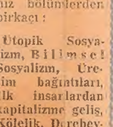

Sosyalizm NEDİR?

Sosyalizm konusunda en doğru bilgiyi bu kitaptan alacaksınız. 3 liralık pul gönderek bu kitabı istiyebilirsiniz.

Düşün Yayınevi :
Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12
İSTANBUL

DÜNYA MİZAHINDAN ÖRNEKLER

ALMANYA

Yağmur Havası

GLEIMENHAIN şehri dolaylarında, akıllı köylülerin oturduğu Hessischen'de bir zamanlar kuraklıktan bütün köylülerin canı yanmıştı. Yaz mevsimi boyunca gökten bir damla bile yağmur düşmemiş, güneş de kızgın bir fırın gibi, ortalığı yakıp kavurmuştu. Buna bir çare bulunmazsa, bütün köy yakında mahvolup gidecekti. Köyde herkes yağmurun ne olduğunu âdeta unutmuştu. Yağmur da inat etmiş, bir türlü yağmıyordu. Ya, o hâlde ne yapmalıydı? Bu hususu bir kere müzakere etmek üzere köylüleri, Belediye Reisi davet etti ve akşamüstü hepsi handa toplandılar. Belediye Reisi kürsüye çıkarak kısaca şu hitabede bulundu :
— Yakında buraya biraz olsun yağmur yağmazsa, ne çavdar ve ne de yulaf yetişecek, çayırda ise bir damla ot bitmiyecek.

Köylüler hep bir ağızdan :
— Doğru, doğru, dediler, eğer bu defa da hiç yağmur yağmazsa, bu iş için seve seve bin lira vermeğe hazırız.

Akşamüstü hana, muzibin biri olan bir tüccar da gelmişti. Söylenenlere biran kulak verdi. Sonra o da lâfa karıştı :
— Eğer yine yağmur yağmazsa, o zaman bir parça yağmur havası almak için Marburg'a gitmeniz lâzım gelecek. Orada yağmur havası satan bir eczacı var. Fakat bu nesne pek ucuz değildir.

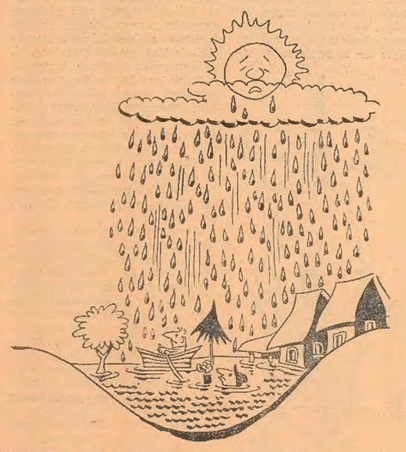

Müller - Preusser

Köylüler hemen atılarak :
— Zararı yok, zararı yok, dediler, işimize yarıyan bir yağmur havası olsun da yüz lira bile veririz.

Tüccar :
— Evet, dedi, zannedersem fiyatı yüz lira kadar olacak.

Ertesi gün köylüler, yağmur havasını yüz liraya alıp getirmesi için, aralarından seçtikleri birini doğruca Marburg'taki eczacıya gönderdiler.

Adam, eczahaneye varınca vaziyeti eczacıya anlattı.

Eczacı :
— Yok canım, sahi mi? dedi. Bu da acıkgözün biri idi.
— Nerede oturuyorsun, yani hangi köydensin?
— Gleimenhain'denim. Evvelce bizim köyde pek yağmur filân aramazdık.

Eczacı, başını kurnazca salladı :
— öyleyse, sen köpeği bol olan o çok sıcak köyden buraya yağmur havası almağa geldin, değil mi? Yalnız, sırada senden evvel diğer köylerden gelen başkaları da var. Onun için şimdi git, bir saat sonra tekrar gel. Sizin köyün yağmur havası ancak o zamana kadar hazır olur.

Saf köylü uzaklaşınca eczacı hemen bahçeye koştu ve kocaman bir eşekarısı yakaladı. Sonra ufak bir cam kutusu alarak, arıyı bunun içine koydu. Bir saat sonra köylü tekrar geldi ve ufak kutuyu alarak, masanın üzerine yüz lirayı sayıp bıraktı.

Eczacı :
— Aman dikkat et, sakın köye varmadan kutuyu açayım deme, yoksa yağmur havası oradan senin üzerine uçar, sen de hava alırsın, dedi.

Köylü hemen yola çıktı ve ara sıra kutuyu kulağına tuttu. Kendi kendine şöyle söyleniyordu : «Hayret be, kutunun içinde titrediğini bile işitiyorum. Acaba şekli nasıl? Doğrusu bu yağmur havasının nasıl bir şey olduğunu pek bilmek isterdim.»

Ve sonunda bu merakını yenemedi : Birazcık olsun, kutunun içine bir kere bakacaktı. Fakat kutuyu açınca, eşekarısı «bırr» diye vızıldıyarak kutudan dışarı fırladı, evelâ bir kere köylünün burnu etrafında uçtu, ondan sonra da uzaklaşıp kayboldu. Köylü önce çok korkmuştu, fakat sonra kendisini toparlıyarak arının kaçtığı istikamete koşmağa başladı. Koşarken de şöyle bağırıyordu :
— Doğru Gleimenhain'e git, Gleimenhain'e; Neustadt'a değil, Gleimenhain'e!...

Fakat arı çoktan kaybolmuştu.

Adam, köye geldiği zaman, köylüler hemen etrafını sarıp sordular :
— E, yağmur havasını getirdin mi bari?

Köylü :
— Evet, evet, dedi, lâkin yola çıktığım sırada elimden uçup kaçtı. Önce Neustadt'a gitmek istedi, fakat ben durmadan : «Gleimenhain'e git, Gleimenhain'e!» diye bağırdım da sonra bu tarafa döndü. Ben onun çoktan buraya geldiğini sanıyordum.

Köylüler :
— Hayır, dediler, henüz gelmedi.

Fakat şu tesadüfe bakın ki, akşamüstü hakikaten gökyüzünü siyah bir bulut kapladı; derken bir de fırtına çıktı ve şiddetli bir yağmur yağmağa başladı. Yağmur bütün gece yağdı, ertesi gün akşama kadar yağdı, yine durmadı; sekiz gün yağdı, on dört gün yağdı, yağdı da yağdı, durmak nedir bilmiyordu; sanki göğün dibi delinmişti. Bunun üzerine köylüler yine toplanarak, kafa kafaya verip düşündüler. Sonunda :
— Buraya bakın, dediler, yüz liralık yağmur havası pek fazla oldu. Bir daha yine böyle kurak olursa, o zaman sakın elli liralıktan fazla getirtmiyelim.

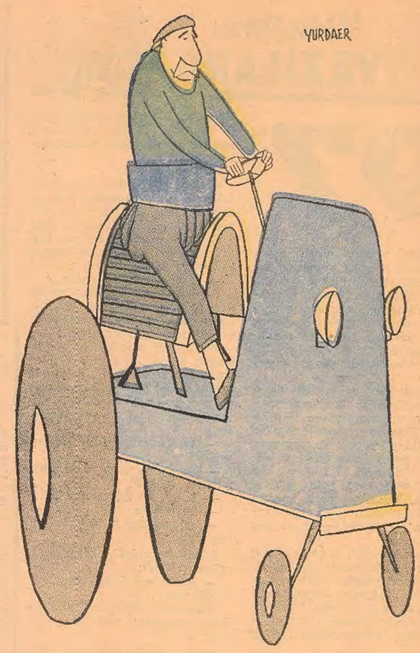

Bir Gazetecinin hatıra defterinden

İSTİHBARAT şefi önüme, Babıâlinin yan sokaklarındaki İbrahim Müteferrika zamanından kalma matbaalardan birinde basılmış, özentili düğünlerin kabartma davetiyelerine benzeyen, ikiye katlanmış bir mukavva parçasını sürdü.

— Bugün, dedi, saat 15 de Silivride hayvan sergisi açılıyor. Vali ve Belediye Başkanı, Belediye erkânı, Daimî Encümen üyeleri topluca gidecekler. — Patronun cimriliğini bildiği için — Aman hususî otobüsü kaçırma! Ayrı vasıta ile gitmene lüzum yok...

Canım sıkılmıştı. Biz de o zaman şimdikiler gibi, imzalı iki yazımız çıkınca kendimizi «üstad» sayıyorduk. Beni hayvan sergisinin münasebetsizliğini, söylenerek protesto ettikten sonra «veliime cemiyetleri» nin karakteristik davetiyesine benzeyen mukavvayı cebime sokup acele matbaadan fırladım.

Silivriye geldik. Hayvancılığı teşvik için her ilçede açılan ehlî hayvan sergilerinden biri, bilinen beylik bir panayır... Alana inekleri, koçları, atları sıralamışlar. Derece alan hayvanların boyunlarına kordelâlar takılmış.

Üzerine, belediye reisinin evinden ariyet alındığı belli, tüyleri dökük bir halı serilmiş ve bir sürahi ile bardak konmuş yüksekçe bir kürsü de hazır...

Kaymakamı tanıttılar. Yaşlı bir zat. Nesli çoktan tükenmiş eski vali paşa tipi bir idareci. Sırtında ütülenmekten pırıl pırıl parlamış, yakası ve kol yenleri yağlı bir redingot...

İtibarlı misafirleri, bu arada biz gazetecileri de kürsünün önüne buyur ettiler. Vali de rahmetli Muhittin Üstündağ... Allah rahmet eylesin, kulakları ağır işitirdi. Siliviri kaymakamı, vali Üstündağdan müsaade alarak titriye titriye kürsüye çıkarken, Üstündağ da elini sağ kulağının arkasına götürerek akustik teşhibatını almış, açış nutkunu dinlemeğe hazırlanmıştı. Elbisesi gibi dili de pek eski olan kaymakam,
— Muhterem huzzar-ı kiraam... diye söze başladı.

Birkaç kere öksürüp gırtlağını temizledikten sonra devam etti:
— Hükümet-i cumhuriyyemiz hayvanlara büyük ehemmiyet vermektedir. İşte bunun için sizleri buraya davet etmiş bulunuyoruz:

Biz kahkahalarımızı bastırmağa çalışırken, Daimî Encümen üyesi rahmetli Adalı Avni'ye Üstündağ gözleriyle kaymakamın ne dediğini soruyordu. Adalı Avni, Üstündağın kulağına,
— Cumhuriyet Hükûmetinin memleket hayvanlarına verdiği kıymeti anlatıyor! diye bağırdı.

Kahkahalardan kaymakamın sözleri duyulmaz olmuştu.

KARİKATÜR SERGİSİ

Türkiye Gazeteciler Sendikaları Federasyonunun düzenlediği karikatür sergisi yarın (10 Nisan) Beyoğlu Olgunlaştırma Enstitüsü salonunda açılacaktır. Sergiye eserleriyle katılan karikatürcülerimizden bir takımının kendi fırçalarından kendi karikatürlerini görüyorsunuz.

Yarışma YAZILARI

97

GENÇ muhabir teleksten koparıdığı kâğıt parçasını sallıyarak Yazı işleri odasına girdi. Yazı işleri müdürü telefonu dinlerken elindeki sandöviçin altını üstünü inceliyor, işaret parmağı ile ince saaltalık turşusunu okşuyordu. Önemli birşey konuşuyor olmalıydı.

Sekreterlere baktı. Üçü de o günkü güzellik kraliçesi seçiminden gelen resimlere eğilmişlerdi. Hepsinin yüzünde keskin ve maldan anlar bir zampara anlamı vardı. Yazı işleri müdürünün düzenli bir süre ile «Evet, evet, evet, peki, peki efendim, hayhay, nasıl isterseniz» deyişinde ve zampara triosunun hırıltısından başka ses yoktu.

Genç muhabir, kopmak üzere olan ceket düğmesini tarttı, dayanacağını anladı. Pabuçlarının boyasını ayaklarını öteye beriye kıvırarak kontrol etti, çaktırmadan kıçını kaşıdı sonra, elindeki yazıyı tekrar okumaya başladı.

Yazı işleri müdürünün konuşması bitmişti. Genç muhabiri baştan aşağı süzdü:

— Evvvet Oktay bey kardeşimiz...

Genç muhabir kâğıdı uzattı:

— Çok enteresan âbi, Karsın Pazarcık ilçesinde doksan yedi çocuk ölmüş, difteriden âbi...

Sekreterlerden en zamparası başını çevirdi, elindeki mayolu karı resmini pencerenin kenarına yerleştirdi, bir süre de uzaktan incelemeye koyuldu.

Müdür kâğıda baktı, muhabire,

— Yahu, iç açıcı bir şey yok mu be, kızıyor herif biliyorsun... Patron sinirli bugünlerde... dedi.

Yanına gelen gözleri alkolden şişmiş, tipik karaciğer hastası sekretere,

— Dün akşam ne hıyarlıklar etti bilsen. Yok efendim, karikatürcü hep zengin fakir çizermiş, yok fotocular için [illegible] süzlerden başka mevzu yok mu imiş, yok fıkracı bey [illegible]ymiş, yok bu böyleymiş... Spor sayfasından memnun ha... Toto tahminlerini beğeniyormuş.

— Boşver ineğe, bunu birinciye çift sütuna verelim. Oktay arşivden bir de resim dümenle...

— Peki, abi.

Muhabirin dışarı fırlamasıyla yazı işleri müdürü,

— Vallaha ben karışmam, dedi, bunu birincide versem herife sormak lâzım, vermesem meslek ağrısı içimi yiyecek. Nöbetçi kim?

— Ben.

— Bak Suphi, ben şimdi hastalanıyorum arkadaşım. Sen ne istersen yap. Ama bir rica; bir defa telefon et, bakalım ne der?

Hışımla yerinden fırladı, paltosunu giydi, masadaki yarım sandöviçi kaptı:

— Bana eyvallah beyler...

Açık bıraktığı kapının ardından teleksin gürültüsü geliyor, kahvecinin çırağı masalardan boş fincanları topluyordu...

Yazı işleri müdürünün gidişinden sonra gazetede kimse kalmamış denebilirdi. Sekreterlerden birisi mayolu karı resmini pencerenin kenarında unutmuştu, öteki paltosunu giyiyordu.

— Suphi kaçıyorum, birşey var mı?

— Güle güle yavrum, kendine iyi bak, üşütme!

— Yahu, ne kızıyorsun be...

— Hastir lan.

— İyi geceler tatlı sarhoşum benim.

Suphi dışarıdaki kahveci çırağına bağırdı:

— Ömer, bir kokakola getir, çabuk ama...

Telefonun konuşacağını eline aldı, numaraları çevirmeye başladı:

— Alo, Halûk beyi rica edecektim. Peki efendim. Nerde arıyayım? Nasrettin barda mı? Teşekkür ederim hanımefendi.

Tekrar çevirdi telefonu:

— Otel mi? Efendim Nasrettin barı lütfen. Alo, kimsiniz? Halûk beyi rica ediyorum, mersi... Alo, alo beyefendi, ben Suphi, nöbetçiyim efendim. Burhan birden hastalandı. Vallahi bilmiyorum. Rahatsız edişim şey için efendim. Karsın Pazarcık ilçesinde doksan yedi çocuk ölmüş, doksan yedi, doksaaan yedi çocuk ölmüşşş' Ne mi olur? Öyle demeyin, haber bir hayli enteresan, seçim bölgeniz mi!. Doktoru siz mi yürüttünüz? Es mi geçelim? Söyledim ya efendim, doksan yedi çocuk difteriden ölmüş. Peki efendim...

Telefonu kapadı:

— Hay doksan yedi kerre ağzına...

Masanın üzerindeki kokakolayı bardağın yarısına kadar boşalttı, pardesüsünün cebine uzandı, müsveddelik kâğıda sarılı votka şişesini aldı ve bardağın silme doldurdu. Dışarıda epey soğuk olmalıydı. Bardağı yarısına kadar içti, çekmeceyi yarım çekerek votka şişesini moda dergilerinin altına sakladı. Tükenmez kalemle üçüncü ve dördüncü sayfaları karaladı. Bardağı tekrar dikti, tekrar kokakola, tekrar votka koydu. Artık votka şişesini moda dergilerinin altına saklamamıştı.

— Ha, Murat usta naber?

— İyilik Suphi beyciğim.

— Üçle dörtte ne varsa iptal ediyoruz: üçüncü, dördüncü sayfa değişiyor.

— Ama, beyim yetişmez.

— Patronun emri, fazla mesai de verecekmiş. Çocuklara söyle, rica et dedi.

— Çok zor Suphi bey amma, bakalım.

— İki sayfa da ilân dolacak; hem üç hem dört...

— İlân mı?...

— Evet ilân, tam doksan yedi ilân, on dakika sonra çocuk gelsin alsın. Bütün iki sayfa da silme ilân olacak, sen ayarlayıverirsin ustam, tamam mı?

Kokakolalı votkayı içti, bir sigara yaktı ve yazmaya başladı. Atatürk büstünün gölgesi yanaklarına düşüyordu; öper gibi...

*

Ertesi gün gazeteyi alanlar, orta sayfada ne büyük kadın yazarın «Nemli Çarşaflar» tefrikasını, ne büyük üstadın Nehruyu yerden yere vuran incelemesini, ne de «Günün yeni şarkısı» köşesindeki trompetli zencinin sevimli resmini gördüler. Bütün sayfa altılı üstlü acı ölüm, irtihal, büyük kayıp başlıkları altında doksan yedi adet ilânla doluydu.

«Karsın Pazarcık ilçesi halkından .... oğlu Mehmet tutulduğu amansız ve devâsız hastalıktan kurtulamıyarak fâni dünyaya gözlerini yummuştur. Çelenk gönderilmemesi rica olunur.

Köy İhtiyar Heyeti
adına
Dursun Yaşar KINACI

O gün bu gazeteyi bulmak Doğuya yardım makbuzu kesmekten daha zordu. Gazete hiç iade yapmamıştı.

Şezlong Otelin Nasrettin barında büyük gazeteci Halûk bey meslek hayatının en mesut gününü kutlamak için doksan yedi kişilik görülmemiş bir kokteyl verirken, vazifesinas polislerin Emniyet Müdürlüğüne getirdikleri sarhoş bir gazeteci merdiven basamaklarını sayıyordu.

— Doksan iki, doksan üç, doksan dört, doksan beş, doksan altı, doksan ....

İsmet Ömer Küntay

İsmet Ömer Küntay
Mustafa Kemalpaşa cad.
Bektaş Apt. 1/3
Aksaray - İstanbul

Bu okurumuza yazı parası 50 lira 6 Nisan gün ve 839 - 3 sayılı makbuzla gönderilmiştir.

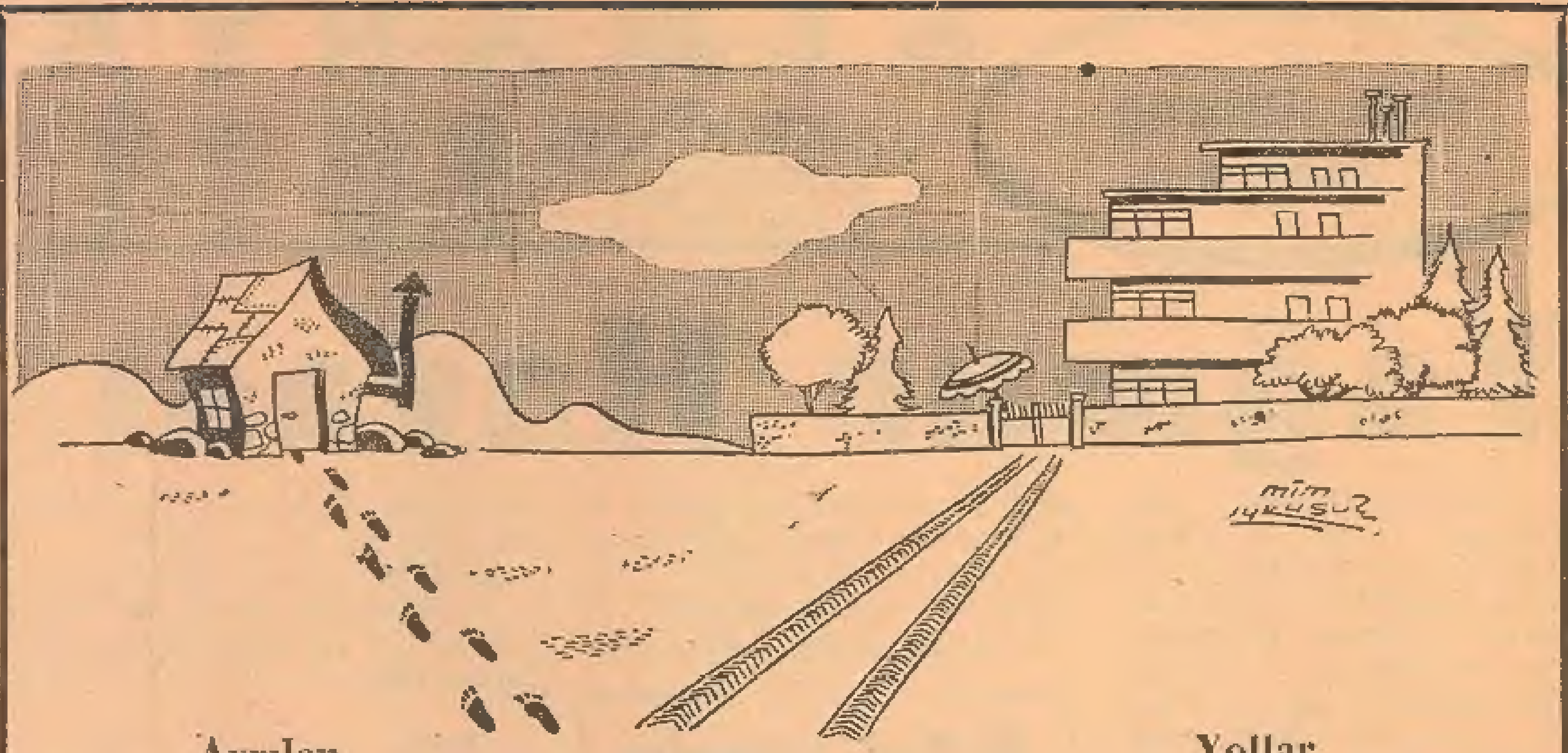

Ayrılan Yollar

Komple - Otomatik - Merdiven

Amatör «röntgencilik» ten tutun da taa politikacılığa kadar, büyük küçük birçok alanlarda önemli işe yarıyan bir âlet vardır; ne olduğunu bilmem anlıyabildiniz mi? Hayır mı? Öyleyse ben söyliyeyim : Merdiven...

Merdiven denildi mi tüylerim diken diken oluyor. Sebebini merak ettiyseniz, anlatayım.

Amerika'dan, Türkiye'ye dönmemiz yaklaştığı sıralar, «Komple - otomatik - merdiven» diye adlandırılan bir icat yavaş yavaş moda olmaktaydı. Caddeleri, sokakları, dükkânları, mağazaları, otobüsleri, gazeteleri, radyoları, televizyonları, hep bu yeni icatın reklâmı kaplamıştı.

Yavaş yavaş karım da bu âleti diline doladı; birkaç gün sonra da bundan başka birşey konuşmaz oldu. Bir akşam yemekten sonra kahvelerimizi içerken yine bu konuya girdi, açıkça bu otomatik komple - merdivenlerden almamız gerektiğini söyledi. Karşı koyacak gibi oldum, karım direndi:

— Bu merdiveni alıp memlekete götürürsek eş dost arasında büyük sükse yaratırız. Sonraaa, burdan bu türlü eşyalar alıp götürmezsek yurt dışına çıkmamızın ne değeri kalır, hiç anlamam...

Karımın geçen hafta aldığı iki düzüne plâstik renkli oturakların ne işimize yarıyacağını daha kavrayamamış olduğum için, koltuğumun içine gömülmüş, komple - otomatik - merdiveni ne yapacağımızı düşünüp duruyordum. Karım hâlâ konuşup duruyordu :

— Üstelik de Amerikan malı..

Tamam, sonunda ip ucunu yakaladım : Amerikan malı, bütün önemi, değeri işte burda...

Nasıl olduğunu ben de pek anlayamadım, iki - üç gün sonra kendimi bu merdivenleri satan mağazalardan birinin, geniş, ışıklı salonunda buldum. Otomatik - komple - merdiveni eve getirir getirmez, ilk işim, bunun nasıl kullanılacağını, tıpkı tıpkısına satıcıdan öğrendiğim gibi, hizmetçiye anlatmak oldu. Karımın yanında, onun meraklı bakışları altında, hizmetçiye merdivenin kullanılışını gösterdim. Yaylardan birini kurcaladım, âlet ütü masası oluverdi; vidalardan birini kurcaladım, yine merdiven oldu. Ondan sonra, sağına soluna, orasına burasına dokunup her biçim değiştirdikçe, karım sevinçten ağzı kulaklarına vararak :

— Güzeel... Çook güzeeelll!... diye küçük çığlıklar atıyordu.

O gün öğleden sonra karım, hizmetçiye, misafir salonundaki avizenin tozunu almasını söyledi. Olanlar hepimizin gözü önünde geçti. Hizmetçi, yeni aldığımız âleti merdiven olarak kurdu, üstüne çıkıp, avizenin karpuzlarını çıkartmaya başlamıştı ki, kadının ağırlığıyla âletin yaylarından biri oynadı herhalde, merdiven birden masa olmadı mı?...

Hizmetçi, bir elinde tavandan kopmuş avize, öbür eliyle karpuzları göğsüne bastırmış olarak yere uzanıverdi.

Bu kazadan sonra, âletin yalnız ütü masası olarak kullanılmasına karar verdik. Bir sabah hizmetçi çamaşırları ütülerken, karım geçerken nasılsa ütü masasına çarpıverdi. Ütü masası birden hop diye dikilip, sanki «Ben işte buyum!» der gibi merdiven oluvermedi mi? Ama onun merdiven biçimine girmesi bize çok tuzluya oturdu; çünkü üstünde duran iki gömleği parçalayıp fırlatıvermişti, ütü de fırlamış, açık pencereden sokağa uçup gitmişti. Bu gösterilerin şaşkınlık içinde seyrettiğimiz âlet, dikilip merdiven olduktan sonra sükûnete kavuştu.

Artık bu baş belâsını ancak merdiven olarak kullanabileceğimizi anlamıştık ki, karımın çağırmasına hızla koşan hizmetçinin döşemeyi biraz sarsması yüzünden, merdiven koltuk oluvermişti. Ertesi gün, karımın kabul günü olduğundan komple koltuğu misafir salonunda, üstüne kimsenin oturmıyacağı uygun bir yere yerleştirdik.

Karımın sonradan bana anlattığına göre, misafir bayanlardan biri, bu âletin kullanılışını ille de görmek istemiş. Yaşlı bir hanım, otomatik kanapeye oturuvermiş. Karım «Rica ederim, kırılır, kalkınız oradan. Bozuktur!» demeğe kalmadan âletin yaylarından, vidalarından gıcırtılı sesler duyulması ile, üstündeki hanımı karşı duvara fırlatıp, ütü masası biçimine girmesi bir olmuş. Nerdeyse yaşlı hanım, pencere camlarını kırıp bahçeye fırlıyacakmış.

Âlet, gitgide hasassiaşıyordu; biri yanından hızla geçecek olsa, yüksek sesle bağırsa, öksürse, hemen biçim değiştirme egzersizlerine başlıyordu. Bu yüzden evimizde büyük bir sessizlik içinde yaşamak zorunda kalmıştık. Hapşıracak olsak, hemen elimizi ağzımıza kapayıp, bu belâdan uzak bir yere kaçıyorduk. Gitgide, daha çabuk kızar oldu, kızdı mı biçimden biçime giriyordu. Bu püsküllü belâ ile başa çıkamıyacağımızı anlayınca onu tavan arasına hapsetmek zorunda kaldık; ama orda da tek durmuyor, bir fare yürüse, aralıktan biraz rüzgâr girse, başımızın üstünde tepinerek biçimden biçime giriyor. Bir türlü bozulmak da bilmiyor, çünkü Amerikalılar otomobil gibi işe yarar araçları çürük, bunun gibi işe yaramazları da çok sağlam yaparak endüstrideki üstünlüklerini gösteriyorlar. Satmağa kalktık, pazarlık sırasında âlet canlanınca alıcı adam korkup kaçtı. En sonra karar verdik, bir gece yarısı onu götürüp denize atacağız, arkamızdan koşup gelmezse, bu belâdan kurtulacağız inşallah...

Budak ÖRS
ANKARA

Bu okurumuza yazı parası 50 lira 6 Nisan gün 838 - 3 sayılı makbuzla gönderilmiştir.

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

— 9 —

Geceyi, anbarcının gösterdiği yerde, orada yatan işçilerle birlikte geçirdim. Burası, yapının alt katıydı. Gecenin soğuğuna karşı, işçiler tahta, kereste artıklarını, yongaları yakmışlardı. Durmadan yakılan ocağın dumanları açık pencerelerden uçup gidiyordu.

Hemen hemen hiç uyumadan uzandığım tahtalar üstünde sabahı ettim.

İki - üç günde yapacağım işi öğrenmiştim. Müteahhitler kum, çakıl, çimento, çivi, kereste gibi malzemeler getiriyorlardı. Hepsinin ayrı ayrı müteahhitleri vardı. Gelen malzemeleri ben teslim alıyor, anbarcıya teslim ediyordum. Sonra anbardan çıkan malzemeleri de kalfaya veriyordum. Hepisinin ayrı ayrı defterlerini tutuyordum. Anbara giren malzemeyle çıkan malzemelerin denk düşmesine büyük gayretle çalışıyordum. Bundan başka çalışan işçiler için de bir gündelik defteri tutuyordum. Cumartesi günleri bu deftere göre işçilere paraları veriliyordu. Benim gündeliğim iki liraydı, hayatımdan memnundum. İki liranın en az elli kuruşunu biriktiriyordum. Akşamları iş paydosundan sonra yapının en üstüne çıkar, pantalon cebimdeki bozuk paraları karıştırıp şıkırdatarak, buradan şehri kuşbakışı seyrederdim. Tepeden şehrin ışıklarına baktıkça, günün birinde bu şehrin hiç değilse bir kısmının benim olacağını düşündükçe, hiç farkında olmadan, cebimdeki paraları daha hızlı hızlı karıştırırdım.

Burada çalıştığımın üçüncü haftası sonunda gündeliklerimden ondört lira biriktirmiştim. Hiç unutamıyorum, Pazartesi günüydü, biriktirdiğim paranın on lirasını anneme postalıyacaktım. Parayı gönderdikten sonra da eve uzun bir mektup yazıp olup bitenleri anlatacaktım. Parayı alınca pek sevineceklerini biliyordum. Böylece, o mektepten koğulmamı hafifletmeye çalışacaktım. İş paydos olduktan sonra postahane kapandığından bir türlü parayı postaya veremiyordum. Pazartesi günü öğleden sonra, işte çalışırken, yarım saatlik izin istemek için kalfanın yanına gittim. Kalfa, daha uzaktan kendisine doğru geldiğimi görünce bana arkasını dönüp, kofraj yapan işçilere bağırmağa başladı:

— Onlar kaçlık demir ulan... Telleri sıkı bağlayın be!... Ne istiyorsun?

«Ne istiyorsun?» diye sorduğu bendim.

— Yarım saat kadar... derken işçilere bağırmağa başladı:

— Ulan oğlum, telleri gevşek bağlıyorsun... Kes ucunu! Ne istiyorsun, söylesene be!... Bu hangi kalıp... Vay dangalak!... Çek şu ucu!... Söylesene oğlum... Ne istiyorsun?

Bir kaç kere «yarım saat, yarım saat» diye kekeledim durdum, tam lâfımı tamamlıyacakken işçilere bağırıyor, sövüyor, lâfımı ağzıma tıkıyordu. Öyle kızdım ki, ne diye bu herifin sırtına konuşuyordum. Birden karşısına geçtim. Beni görünce, o da arkasını döndü. Bu sefer işçiler de arkasında kaldığından onlara arkası dönük olarak bağırıyordu. Yine önüne geçtim, yine arkasını döndü. Bu birkaç kere devam etti. Herifi deli edecektim ama, anbarcı:

— Kereste geldi, keresteeee!... diye bağırdı.

Kereste yüklü kamyon anbarın kapısına dayanmıştı. Kereste müteahhidi de oradaydı. Hemen anbara koştum, malzeme defterini aldım.

Keresteleri getiren müteahhit:

— Hepsi 24 metreküp, dedi, bir makbuz ver de biz gidelim.

Hiç bir kusurumu görüp de kaymasınlar diye işimi çok dikkatli yapıyordum.

— Müsaade edin de ölçelim! dedim.

Müteahhit:

— Ne ölçmesi oğlum, dedi sen eski köye yeni âdet mi çıkarıyorsun. Ver şurdan teslim makbuzunu...

— Müsaade edin, ben şimdi ölçerim diye hemen keresteleri şöyle bir kabataslak, yığılı oldukları yerde ölçmeğe başladım. Ben ölçerken adam:

— Yâni, bize itimadın yok mu senin? dedi.

— Estağfurullah, dedim, neden itimadım olmasın... Ölçsek daha iyi değil mi? Size itimadım var ama, bakalım başkalarının bana itimadı var mı? Ben de bunları anbarcı arkadaşa teslim edeceğim.

Müteahhit:

— Şuna bak yahu, dedi, başımıza belâ be!... Ulan bu zırtapozu kim koydu buraya?...

Kabataslak bir ölçüşte keresteler bana eksik geldi; 18 metreküp ancak vardı. Daha dikkatle ölçmeğe koyuldum.

Müteahhit, anbarcıya:

— Şuna bir şey söyle yahu! dedi.

Anbarcı da bana:

— Sen al kardeşim, al! dedi.

— Nasıl alayım, ya eksikse... Hem de bana eksik gibi geliyor. Durun beş dakikada ölçüveririm.

Anbarcı başıma dikildi:

— Nene lâzım, senin yahu!... Al sen!...

Beni sıkboğaz etmelerinden büsbütün işkillendim. Anbarcıya:

— İyi ama, dedim, eksik malı sen benden teslim alır mısın?

— Eksik meksik, alırım... dedi.

Hoppala!...

— Yâni sen benden 24 metreküp kereste aldım, diye makbuz verir misin?

— Her zaman vermiyor muyuz... Ben senden teslim aldığım malzemeleri ölçüp biçiyor muyum?

Gerçekten de anbarcı benden aldıklarını sayıp ölçmeden alıp teslim makbuzu veriyordu.

Müteahhit, bütün bir on liralığı uzattı:

— Hadi bakayım, al şunu da, işi uzatma artık... Maşallah, sen iyi yetişeceksin...

Anbarcı da pis pis sırıtarak:

— Kabak çiçeği gibi çabucak açıldı... dedi.

Müteahhit:

— Gözlerinden belli, zeki çocuk... dedi.

Anbarcı:

— Boşuna mı, dedi, boynuz sonradan çıkar ama kulağı geçer demişler...

Müteahhidin on liralığı tutan eli havada duruyordu.

— Teşekkür ederim, istemez! dedim, keresteleri metreyle ölçmeğe devam ettim.

Anbarcı:

— On lirayı az buldu! dedi.

Müteahhit:

— Bu delikanlı, dedi, umduğuzdan da açıkgözmüş... (Bana döndü) Oğlum, o kadar çabuk zengin olmağa kalkma... Biz bugüne gelesiye neler çektik...

Bu sefer, iki tane on liralık uzattı:

— Al şunu hele, al...

— Ben sizden para istemiyorum, paramı alıyorum burdan. Müsaade edin de ölçelim...

— Ama senin için iyi olmaz...

Hiç sesimi çıkarmadan ölçmeğe devam ettiğimi görünce:

— Pekiy, sen bilirsin, dedi, benden gunan gitti...

«Hasan Kalfaaa!... Hasan Kalfa, az biraz gel buraya allaşkına...» diye seslendi. Kereste müteahhidinin sesini duyan kalfa, işi de işçileri de bırakıp koştu, geldi. Müteahhit:

— Yahut, Hasan Kalfa, dedi, bu ukalâ dünbeleklerini nerden bulursunuz kuzum?... Memlekette adam kıtlığına kıran mı girdi de çalıştıracak, ekmek yedirecek bundan başkasını bulamadınız...

Kalfa arkası bana dönük:

— Ne oldu, hayrola, dedi, bir halt mı yedi?

İşin içyüzünü öğrenince kalfanın benden yana olacağına emindim. Göz göre göre, beni işe alan inşaat müteahhidini kazıklıyacaklardı. Benim doğruluğumu görünce, belki de gündeliğimi arttırırlardı. İnsan, işte böyle böyle ilerler, ne işte olursa olsun...

Müteahhit:

— Bre allasen, dedi, tutturmuş ille de keresteleri ölçeceğim diye... Ne desek dinlemiyor, şuna bir şey söyle yahu...

Kalfa, büsbütün bana arkasını dönüp:

— Nedir ulan, dedi, neye teslim almıyorsun keresteleri?

— Eksik de ondan, dedim, ben teslim alırım ama, ne kadarsa ona teslim makbuzu veririm...

— Şuna bak, başımıza doğrucubaşı kesildi... Al çabuk da ver makbuzu...

Hemen, kalfanın önüne geçtim, karşısında müteahhit olduğu için arkasını dönemedi, başını çevirdi:

— Ama kalfa, dedim, ben bu malzemeyi anbarcıya teslim edeceğim...

Anbarcı:

— Senin nene lâzım, biz sana tam aldık diye makbuz veriyoruz ya...

Bu sefer de:

— İyi ama, dedim, ben anbardan çıkan malzemeyi Hasan Kalfaya teslim edeceğim. Kalfa benden 18 metreküp kereste alır da, 24 metreküp aldım diye imzalar mı?

Kalfa:

— Hadi, hadi, dedi, anbara kaç metreküp girmiş diye gösterilirse, ben o kadar teslim aldım diye imza veririm...

Bu işte bir orostopolluk vardı ama ne olduğunu kavrıyamıyordum.

— Ama benim mesuliyetim var, dedim.

— Neymiş senin mesuliyetiu... Şuna bak... Sen bir kâtip parçasısın oğlum. Senin vazifen, gireni çıkanı yazmak... Anbara ne kadar girerse, o kadar da çıkıyor... Sena ne bundan?

Gerçekten de öyleydi. Ben ne kadar malzeme teslim alırsam, o kadar da teslim edecektim. Ama yine de bana işin içinde bir bozukluk varmış gibi geliyordu. Anbara 18 metreküp kereste giriyor, yine 18 metreküp çıkıyor. Ama defterde 24 metreküp girip 24 metreküp çıkıyor.

— Aradaki 6 metreküp kereste ne olacak? dedim...

Kalfa bağırdı:

— Sana ne ulan? Bu deli, adamı çatlatır be... Kes çabuk şu makbuzu...

— Kesemem...

(Devamı var)

Hangisini içer?

Hani vardır ya renkli (Ay) larımız, Kızılay, Yeşilay gibi ve bunların haftaları. İşte Yeşilay Haftası'nı kazasız belâsız atlattığımız şu sıralarda nereden bilmem bir hikâye aklıma geldi, hikâye değil düpedüz gerçek, olmuş şey.

Candan sevdiğim iki insana ait bu hikâye, Atatürk ve Ahmet Rasim. Biri zaten bütün insanlığın malı, öteki bizim topluluğumuzun. Sonra da babamın en yakın dostu.

Günün birinde Ahmet Rasim Divanyolunda mı Ankara Caddesin de mi bir toplantıya girmiş. Yanlışıkla, çünkü toplantı içki düşmanlarının bir toplantısı imiş. Halbuki hazret sabah akşam demez içer. Yalnız şunu kaydedeyim, hiç bir zaman ben onu sarhoş görmedim. Salon kalabalık, kürsüde biri konuşuyor, tabiî içki aleyhinde. Soruyor: «Bir eşeğin önüne bir teneke su ve bir teneke rakı koysanız hangisini içer?» Bu bir retorik soru. Hemen kendisi cevaplandırıyor. «Elbet suyu içer.» Fakat iş bununla bitmiyor. Arkasından bir retorik soru daha: «Neden?» Yine kendi cevaplandıracak. Ama vakit kalmıyor. Ahmet Rasim dayanamamış yerinden bağırıyor: «Eşek olduğundan.» Sonrasını bilmiyorum.

Bünün birinde birisi, Ahmet Rasim öldükten sonra, bunu Atatürk'e anlatıyor. Çok hoşuna gidiyor ve çok gülüyor.

Hangi yıl bilmiyorum. Atatürk İstanbul'da. Dolmabahçe'de. Kerahat vakti gelmiş rakısını içiyor. Yanında da yalnız Nuri Coker, mektepten sınıf arkadaşı. O sırada salonun arka tarafından bir kız çocuğu geçiyor, sekiz on yaşlarında bir çocuk. Bana anlattıklarına göre Dr. Rasim Ferit'in kızı, yani şimdiki sayın Feyha Talay. Eğer doğru değilse kendilerinden özür dilerim. Başkalarının yalancısıyım işte.

Atatürk çocuğu çağırıyor. İstediği şu: Yukarıkı soruyu soracak. Çocuk tabiî suyu içer diyecek, o da neden diye soracak, çocuk elbet bocalayacak, sonra kendisi «eşek olduğu için» deyip eğlenecek. Milletine bir yurt kazandırmış, ama onunla kalmamış esir insanlığa ışık tutmuş, önder olmuş bir dev - insanın bu çocukca eğlencesi ne kadar hoş değil mi?

Çocuk geliyor. Atatürk soruyor. «Bir eşeğin önüne bir kova su ve bir kova rakı korlarsa hangisini içer?» Çocuk şaşırıyor. Eeeee, eşek elbetteki suyu içer. İçer amma, karşısındaki o büyük adam da rakı içiyor. Bunu da biliyor çocuk ve o tertemiz çocuk mantıkı ile «rakıyı içer» diyor.

Hoppala ..... Şimdi ne olacak? Atatürk Nuri Conker'e dönüyor. Ve «Haydi mümkünse sor şimdi neden diye» diyor.

Feridun YERLİCİ

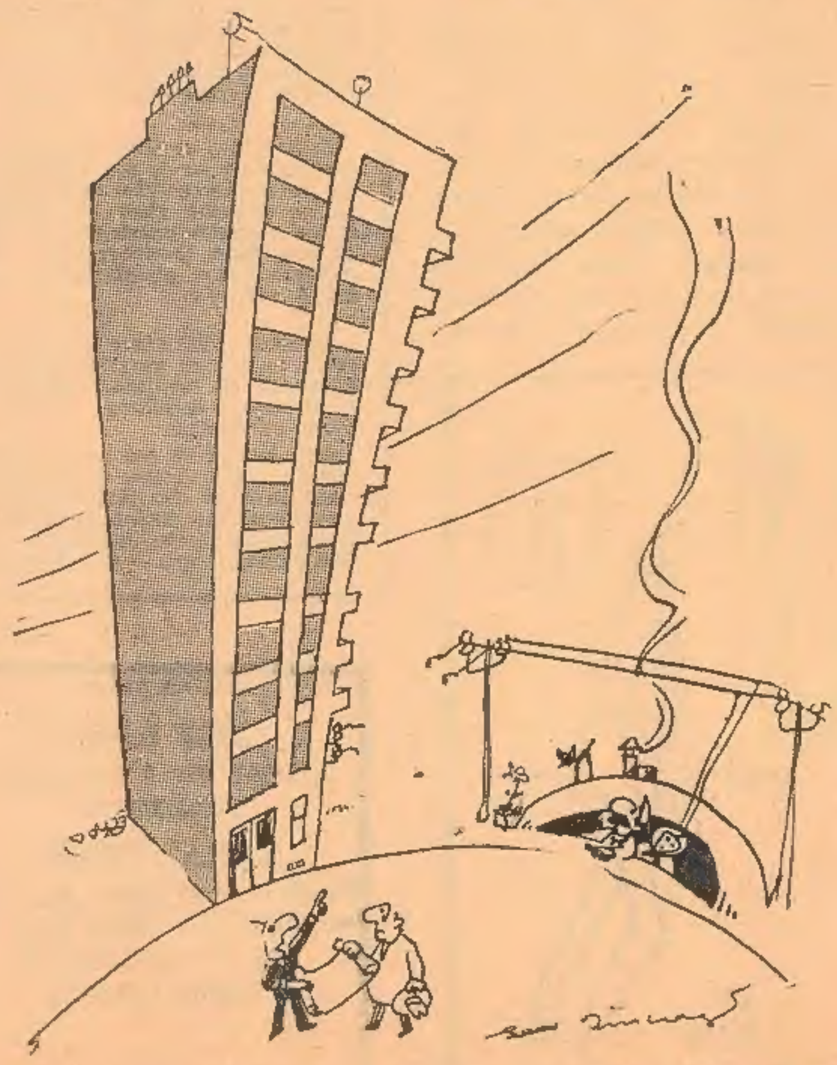

BELEDİYE MUHENDİSİ — Olmaz beyim iskân müsaadesi veremeyiz balkonlar projeden 3 santim fazla yapılmış?...

Zübük'ten MEKTUPlar

OHHHH!.. Yeniden yeniye kanunlarımız çıktı ki bacanak, tadından yenmez bir kanunlar... «Kanun» diye ben işte buna derim, çünkü kanun dediğin gölgeli olacak, vurdu mu çökertecek, yelinden yüreğin yelpazelenecek ki, aklını bir zaman başına toplıyamıyacaksın... Ben bunu vaktiyken bizimkilere çok dedim. «Kanun gibi kanun isterim» dedim, «Bana kanun çıkarın, gerisine karışmayın» dedim. Evet, kanun şarttır Bacanak... Zorlu kanun çıkarmayınca, geçip koltuğa kurulmak da neymiş?., Adam koltuğa kuruldu mu, bol bol bakmıyacak dört yanına, Totodan eşek yüküyle para kazanmış cıbıl gibi... Ossaaat kanuna sarılacak... Her bir yeni kanun çıktıkça ben neden keyf olurdum, ipin ucu bizim elimizdeyken? Çünkü, efendime diyeyim, her kanundan bir akıl alırsın. Aklın bir ererken kanun çıktıkça başlar bin ermeye... «Ulan, desin, bu bendeki akıllar nasıl bir akıllar yahu? Nerden çıkma bir akıllar? Dünkü gün biri dese bizim aklımız bu kolpolara hiç ermezken bugün bunu kendi başımıza oturduğumuz yerde bulmamız nasıl bir oyun?» Eveeet, bilmiyen şaşar, bilen de bencileyin güler bıyığının altından. Evet. Kanun çokça olacak... Birbirine iyice girecek karışacak... Berikinin (kara) dediğine ileriki (ak) diyecek... Dâvavekili Hacı Hafız İzzettin Efendi madrabazı bile işin içinden hiç çıkamıyacak... Diyeceksin ki, «İşi zorlamayınca, yeri gelmeyince, adam durduğu yerde kanun mu çıkarır?» Çıkarır evet, hemi de çıkarmalıdır. Neden mi? Çünkü kardaşım, gözüm nuru bacanağım, yeri gelince kanunu baban da çıkarır. Hüner odur ki, kanunu, yeri gelmeden çıkarmalı... Yeri gelmeden çıkan kanun, «İleride olacakları biliyorsun» demektir. Esen yelden hiyle seziyorsun da, olacak işlerin önüne baraj atıyorsun. Peki, alalım barajı... Baraj ne demek? Biz bunun ne demek olduğunu vaktiyle bilir miydik? Hayır bilmezdik. Nedeeeen? Okumuşluğumuzun olmamasından mı? Değel... Ucunda kazanç-çıkar olmamasından... Baktık ki, barajın yanından geçsen cebine deste deste yüzlük kaymeler dolmakta... Gönül verdik baraj işine.., Salt gönül mü verdik? Yoook... Üstelik iyice akıl erdirdik. Kanun olmayınca baraj olabilemez bacanak, baraj olmayınca aksâta olabilemez. Aksâta olmayınca, kâr-kisp olabilemez. Buyur bakalım, doğru değil miymiş, «Aman kanun, Aman kanun gelsin, yeni yeni çıksın da...» derken?.. Ben onu bunu bilmem. Kanun çıkmalı... Her gün beş on kanun çıkmalı vızır vızır, Gökteki yıldızın sayısı bilinmeli, kara kaplıdaki kanunlarımızın sayısı hiç bilinmemeli... Yağma yok!.. Bir iki, ya da beş on kanunla işleri babam da çevirir. Gel gelelim kanun dört bini, beş bini, hele bizdeki gibi yedi sekiz bini aştı mı, ne halt eder her adam? İşte burda her kişi değil, er kişi lâzımlı... Kafayı havaya dikecek... Az biraz fikre dalacak... «Tamam, getirin bana yüz yirminci defteri, açın üç bin yediyüz seksen beşinci yaprağı... Tamam mı?» diyecek... Bakacaksın ki, tamam... Aradığın iki bin doksan beş numaralı, öz bahçenden kuru ağaç kesme üzerine kanun hapa hap önüne çıkmış... «Kanunşor» diye ben böylesine derim bacanak, gerisine hiç kulak asma... Ne diyorduk, «kanun» diyorduk. Kanun çıkınca ne oldu, bakalım? Olanları sen İstanbulun gazetelerinde göreceksin ki, benim ne demeye getirdiğimi anlıyacaksın. Bunların her biri, kanundan önce bir başka telden çalmadaydı Bacanak, bir başka telden, ki, rahmetli Âşık Ömer mezarından çıksa akort tutturamazdı. Kanun çıkmasıyla her biri kendi kucağındaki saza sahip oldu, her biri, tezenesini yeni baştan traş etti. Bulaştı tellerin kulaklarını nazikçe bükmekliğe... Büküyor ki, edepten dışarı bir ses salıvermesin. Uslu akıllı çağırsın her bir kayabaşını... Destanı, koşmayı, yüksek mayayı, yanık havayı... Şimdiler de ben İstanbulun densiz gazetelerindeki edebi terbiyeyi saraylarda görmedim. Peki, desem, böyle bir saray terbiyeniz vardı da neden bunca adamı bunca zaman inlettiniz imansızlar? Şu tel akordunu, dil akordunu, türkülerden türkü akordunu vaktiyken yapaydınız da, fukaraya Sivaslı gazetecinin saçlarına olmayaydı olanlar iyi değil miydi? Gülüyorlar İstanbulun önceki densiz gazetecileri benim bu lâfıma, hıkır hıkır gülüyorlar da, «Bizde oyun çoktur Zübük Ağa, bizdeki oyunlara senin bile akıl erdireceğin şüpheli...» diye avuçlarına gülü gülü veriyorlar... Doğru... Gerçekten ben akıl erdirmekten çıktım bacanak... Valiyi yazmış hapse girmiş, ipek saçlarından olmuş bu Sivas gazetecisi, sonunda bakmış, durum - vaziyetleri az biraz kötü... »Bizi bağışla Vali Paşa» diye yazmış gazetesinde. Vali paşadır büyük adam, bağışlamış... Bağışlamasıyla adam toplamış çıkmış zindandan cascavlak... Ucu yeni kanuna dokunduğundan ben bu işi iyi izledim bacanak... Öncesini de pek anlıyamamıştım ya, sonunda, aklım temelli karıştı. Adam Vali Paşa için doğrusunu mu yazmış, yoksa, başkasının yalancısı olup dibini aramadan yalan mı yazmış?... Yalan yazdıysa, bu İstanbul gazeteleri işin derinini anlayıp dinlemeden, zenaat gayreti güdüp bilmezden nasıl arka çıkmışlar? «Böyle bir lonca çabalaması vardır» diyeceksin. Vardır, onu ben de bilirim. İlk baştan bir kere, «Hapse atılmasın, kafası kazınmasın» demek hak... Hak ama, ardından meselenin içyüzünü aramak hiç mi yok?.. Adam haklı yazdıysa, bağışlama yalvarısı, bu yalvarı üstüne Vali Paşanın «Bağışladım!..» demesi neyin nesi?... Bir yeni kanun çıkmasıyla bak nasıl karışıyor işler? «Karışması yeni kanunun hüneri değil, eski kanunlar da karıştırırlardı vaktiyle işleri icap ettikçe...» dersen, doğru.. Biz karıştırmazlardı demedik. Bizim dediğimiz, kanun iyidir. Kanunsuz hiç olmaz. Ben ona millet derim ki, çöpçüsünden vali paşalarına kadar, boş vakitlerinde yeniden yeniye kanun düşünecekler... «Fırsat elime geçince daha ne gibi kanunlar çıkarabilirim, yenilerinin üstüne?» diyerek düşünmeye varmayınca bir millet millet bile olmaz...

Epeyce düşündüm kendi başıma bacanak, biz bu gidişle, narenciye, züccaciye, filân falan satamayız Avrupaya... İster misin heriflere kanun lâzım olsun, bizdeki bolluğu duysunlar... Her bir satırına bulaşsınlar torba torba altın vermekliğe... Ben bunu düşünüyorum kaç gündür bacanak... Bunu düşündüğümden vatanını, milletini seven boş vakitlerinde akıl motorunu faryap etsin, fukara gâvurların aklına gelmiyen kanunlar düzenlensin, eline fırsat geçmesiyle ardı ardına çıkarsın» diyorum. Ne demişler, «Sakla samanı gelir zamanı...» demişler. Bilmişler de demişler bacanak! Samanın zamanı gelen dünyada kanunun zamanı gelir ki... Evet, biz bunun ilerde çok faydasını görürüz! Aklına yaz! Zübük dedi, dersin.

YİTİK

On gün kadar önce Kadıköy iskelesinden vapura binerken kalantor bir enayinin cebinden parağını yürüttüm, içinden sekiz yüz papel çıktı. Üç gün önce gene Kadıköyden vapura binerken, arakladığım paradan kalan üç yüz papel cebimden uçtu. O taraflarda çalışan işçi arkadaşlara yemek ettirdim; hepsi de biz almadık, dediler. Cebimden parayı, mesleğin yenisi bir amatör götürmüş olacak.

Havalar soğuk olduğundan herkes sıkı sıkı giyiniyor, iş çıkaramıyorum. Zulamda para kalmadı. Cebimden üç yüz papeli hangi ahlâksız yürüttüyse, insaniyet namına lütfen Tophane'deki Uykulu Ömer'in sabahçı kahvesine gelip bana versin; yoksa karışmam...

Altındiş Bekir

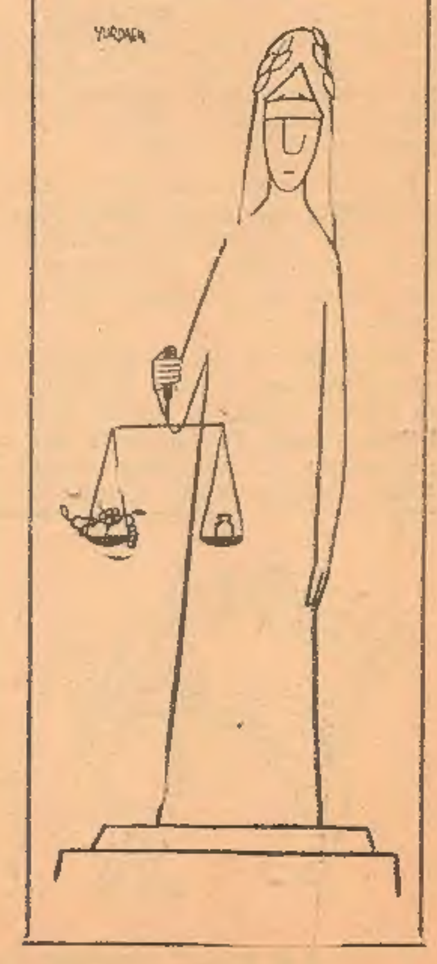

Sola mola sapmıyalım.

Basın Sergisi

Hür Hür Va Yeni Sa AKŞ Milli VATAN

VATAN

POLİTİK sansürü bir yana bırakıp sanat sansürüne şöyle bir kısa göz atalım: Yakub Kadri Karaosmanoğlu'nun «Yaban» adlı romanının bir vakitler koparduğu gürültüyü hatırlayanlar az olmaza gerek.

.....

1950'de «Bizim Köy» adlı güçlü röportajın yazarı Mahmut Makal adlı bir köy çocuğunun Türkiye çapında koparduğu fırtına da belki henüz hatırlardadır. O ara tesadüfen İstanbul'daki bir hatırlı gazete genç yazarı tutmasa, çocuk daha ilk adımda çelmelenecek, istidadı gelişmeden körletilecekti.

Yine 1954 sıralarında, demokrasinin kirli çamaşırlarını gösteriyor diye büyükleri gocundurmasından korkularak, bizzat bir profesör olan İstanbul Valisi tarafından sahneden indirilen «Günün Adamı» komedisinin Türk basınındaki tepkileri aylar ve aylarca sürmüş, yazarı hakkında tahkikat açılmış raporlar düzülmüş, sonunda suçlayacak bir şey bulunmadığı halde eser yine repertuvardan çıkarılmış, 1962'ye kadar da oynatılmamıştı.

Yine o devrelerde Melih Cevdet'in «Yılanlar» adlı komedisi sansürün natılmadı.

hışmına uğradı. Bugüne kadar oy-

Buna benzer bir olay şu sıralarda da basını, sanat çevrelerini aynı şekilde ilgilendirmektedir. Fakir Baykurt adındaki genç bir köy öğretmeninin romanını esas alarak güçlü bir tiyatro oyunu yazmış olan Engin Orbey'in piyesi ilkin Kent oyuncuları, sonra Devlet Tiyatrosu tarafından kabul edilmiş ve öncelikle oynanacak değerde bulunmuş iken, yazarların görüşü ve zevki ile aynı fikirde olmadıkları anlaşılan bazı politikacıların kışkırtısı sonunda repertuvardan çıkarılmıştır. Bu romandan bir Senaryo çıkarıp bir film yapan Rejisör Metin Erksan'ın filmi de sansüre takılıp kalmıştır.

.....

Ergin Orbey ve Metin Erksan sansürün ne ilk ne de son kurbanlarıdır. Aynı toleranssızlık duygusu yıllar ve yıllardır Türk filmciliğini Orhan Kemal'in imzalı bir senaryosundan, Türk tiyatrosunu da Aziz Nesin'in ilginç piyeslerinden yoksun bırakmıştır.

.....

Sansürün Türk sanat hayatına zararı yalnız yerli yazarlar alanında kalmamış bu saygısızlık dünya repertuvarının demirbaş eserlerine kadar uzanmıştır.

Bilir misiniz ki, son yıllara kadar mevcut yasak eserler listesinin başında İbsen'in «Bir Halk Düşmanı» vardı. Yine bilir misiniz, bugün Devlet ve Şehir Tiyatrolarımızda — sırf Rus oldukları için — Gogol, Çehof, Gorki, Dostoiewski temsil edilemez.

.....

Sansür müessesesinin demokratik bir hukuk devletinde yeri yoktur. Kanunî denetleme için kanunlar ve savcılar vardır.

Haldun TANER

Cumhuriyet

RESSAM Salvador Dali, kendisine teklif edilen bir konferans için ücret olarak muazzam bir para istemiş. Şaşırmış, sebebini sormuşlar, kasılarak şu cevabı vermiş:

— Bir dâhinin eserine verilecek para ne kadar çok olursa olsun yine az sayılır.

— Peki, insan nasıl dâhi olur? demişler.

Salvador Dali şu cevabı vermiş:

— Dâhi olmanın iki şartı vardır. önce ispanyol olmak lâzımdır, sonra da adı Salvador Dali olmalıdır.

★

Olgun yaşa girdiği halde, vücut yapısını iyi muhafaza etmiş bir kadın hakkında, bir dostu, Maurice Chevalier'ye;; Otuz senedir tanırım, demiş. Hemen hemen hiç değişmemiştir.

Maurice Chevalier, başını sallıyarak mukabele etmiş:

— Zavallı kadın; gençliğinde bu yüzden çok kayba uğramış olsa gerek!.

★

Bir gazeteci, Başkan Kennedy'ye, hayatta aldığı en iyi öğüdün hangisi olduğunu sormuş. Başkan hiç tereddüt etmeden cevap vermiş:

— Karımla evlenmem öğüdü.

Gazeteci yine sormuş:

— Peki kim verdi size bu öğüdü?

Kennedy, yine hiç düşünmeden:

— Kim olacak, tabii, kendisi demiş.

Hamdi VAROĞLU

Yeni Sabah

HAVA müthiş sıcak. İki köylü han odasında, açık pencereli bir odada yatıyorlar. Vakit gece. Üzerlerinde ince birer çarşaf var. Sivrisineklerden korunmak için onu da başlarına çekmişler. Derken birinin gözüne pencereden odaya giren bir ateş böceği ilişince, arkadaşına sesleniyor:

— Ülen, sivrisineğin biri elinde fenerle bizi arıyor. Bunlardan kurtuluş yok, nafile saklanmıyalım.

●

TOPALOĞLU'ndan söz açmak istedim. Kadirli halkındandır. Dahiliye Vekili olalıberi doğduğu kasabanın işleriyle, Köseli köyündeki muhtarlarla, Kızılömerli köyündeki kız kaçırma hâdiseleriyle meşgul olacak derecede ilgilenmektedir. (Sahi Ahmed bey, hani kızı kaçırılan Veli Alişan efendi için siz rica Adana'dan jandarma göndermiş ve Alişan'dan da evinizde çalıştıracak bir kız istemiştiniz. Adam tuttu kendi kızlarından birini gönderdi. Nasıl, onun hizmetinden memnun musunuz bari?) Bu arada Kadirli Kaymakamı bin rivayet ve bin hakikatle karışık başlıbaşına bir mesele haline gelmiş, sonunda nakledilmiş, Topaloğlu'nun akrabaları çalım satmaya başlayınca, ahali isyan etmiş, yani haftalarca Kadirli hop oturmuş, hop kalkmış, ama Kadirlili Dahiliye Vekili hemşehrilerini bizzat görüp teskin ve ikna etmek için olsun, doğduğu kasabayı teşrif etmemiştir.

Hemşehrileriniz bu tutumunuzu pek yadırgıyorlar, Topaloğlu dostum! Sizi aralarında görmek, ilginiz ve isabetli kararlarınız için tebrik, teşekkür etmek istiyorlar. Beni dinlerseniz onları huzurunuzdan daha fazla mahrum ederek, üzmeyin Allahaşkına! Hem iki günlük Kadirli ziyareti sizin için, siyaset hayatınızda unutamıyacağınız bir ders olacağa benziyor. Kaçırmayın!

AKŞAM

YILANLARIN göç filmi bir yılan hikâyesine döndü. Basın, filmciler, sansürcüler, milletvekilleri, müellif, Bakanlar birbirine girmiş durumda... Bu hikâyeler oladursun, Devlet Başkanı Cemal Gürsel'in sansürcüler hakkında pek de iltifatkâr olmayan sözleri üzerine, sansürcülere sormuşlar:

— Hâlâ istifayı düşünmüyor musunuz? diye.

Sansürcülerin verdikleri cevap şu:

— Cemal Gürsel bizim babamız. Bizi döver de, bize söver de...

Onlar ilâve etmemiş ama bu cümlenin arkasından gelecek sözler şöyle olsa gerek:

— Yeter ki bizi yerimizden etmesin!...

Milliyet

ANKARA'da günün fıkrası. Asla siyasî değil. Aynen naklediyoruz:

3 Haziran:

Bugün kaptanla tanıştım. Pek kibar bir adam.

5 Haziran:

Kaptan benimle çok ilgileniyor. Acaba?

6 Haziran:

Kaptan bana ilânı aşk etti. Reddettim.

7 Haziran:

Kaptan bana ültimatom verdi. Aşkını reddetmeye devam edersem yolcularla birlikte gemiyi batıracakmış.

7 Haziran:

Vicdanım rahat, 400 yolcunun hayatını kurtardım.

Başlıca yazarı:
AZİZ NESİN
SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ:
MERAL NESİN
Yönetim yeri: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12 — İSTANBUL
Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
9 NİSAN 1962
Yıl: 1, Sayı: 10
İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır.

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık abone 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.

İLÂN: Beş sütun üzerinden her sütunun santimi 15 liradır.

50 KURUŞ

Zübüüüük